

Duchovní pokrm

Biblická příručka

Richard A. Bennett

Duchovný pokrm

Biblická príručka

**Ako dosiahnuť skutočné
a živé spoločenstvo s Bohom**

Richard A. Bennett

MSEJK 2010

Názov knihy v origináli:
Food for Faith
Vydavateľ:
Providence House Publishers, Franklin, Tennessee,
USA

© amerického vydania: 1994, 1998
Cross Currents International Ministries

© slovenského vydania:
MSEJK, 841 04 Bratislava, 2010

Richard A. Bennett

Duchovný pokrm

1. slovenské vydanie
Toto vydanie na misijné účely pripravila
Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista
Púpavová 4, 841 04 Bratislava

Technická réžia: Imrich Fülöp

ISBN 80-88891-44-2

*Kniha je venovaná každému,
kto verne pracuje na Božom diele.*

Kniha Duchovný pokrm bola preložená do arabčiny, francúzštiny, nemčiny, maďarčiny, kórejštiny, portugalčiny a ruštiny ako súčasť misijnej služby nadácie Cross Currents International Ministries. V súčasnosti sa prekladá do niekoľkých ďalších jazykov.

Obsah

Predslov	9
Úvod	11
1. Radosť na každý deň	15
2. Hlava a srdce	23
Hlava	25
Srdce	28
3. Modlitebná príprava	35
Kľakni si	37
Odkry svoje srdce	39
Nebeský pohľad	48
Môj celoživotný problém	52
4. Osobné stíšenie	59
Odozvou je poslušnosť	61
Podriadená vôľa je podmienkou živého spoločenstva s Bohom	61
Pôsobenie viery	63
Uctievanie	66
Zbraň Slova	68
Obranný duchovný boj	69
Útočný duchovný boj	71
5. Viera	77
Žiadosť tela	82
Žiadosť očí	83
Pýcha života	83

6. Čas prehovoríť	87
Evanjelizácia z preplnenia	90
7. Ovocie, alebo oheň	97
Čisté listy	99
Premrhané roky	100
Večné svetlo	101
8. Prístup k stolu	105
Dodatky	119
A. Osobné stíšenie	119
B. Štúdium Biblie	120
C. Modlitebný kalendár	121

Predslov

Teším sa, že môžem odporučiť knihu Dr. Richarda A. Bennetta *Duchovný pokrm*. Je výborným pokračovaním knihy *Hľadanie Boha*. Človek nemôže prísť k Bohu bez viery (Židom 11, 6), a bez nej pre Boha žiť (Rimanom 1, 17). Viera musí prijímať duchovný pokrm (Rimanom 10, 17; 1. Petra 2, 1-3; Židom 5, 12-14). Pán Ježiš potvrdil nutnosť viery prehlásením: „Človek bude žiť nielen z chleba, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ (Matúš 4, 4). Tento princíp dávno pred Ním vyjadril aj Jeremiáš: „*Keď sa vyskytli Tvoje slová, zjedol som ich, a Tvoje slová mi boli radosťou a útechou môjmu srdcu. Veď Tvoje meno nosím, ó, Hospodine, Bože mocností.*“ (Jeremiáš 15, 16).

Ak má mať človek z duchovnej potravy úžitok, musí ju vďačne prijať a nakoniec dobre stráviť. Dr. Bennett nám ukazuje, ako tento proces prebieha práve počas našich osobných stíšení s Bohom (pozri 8. kapitolu).

Kniha *Duchovný pokrm* je v dnešnej dobe sekulárneho humanizmu pomocou, ako si stále znovu uvedomovať, že pre Boha sa nedá žiť bez úplnej závislosti od Neho a od viery v Krista (Galaským 2, 20). Túžim po tom, aby sa táto kniha stala Božím nástrojom.

*Dr. Stephen F. Olford,
zakladateľ a riaditeľ
Inštitútu pre biblické kázanie,
Memphis, Tennessee*

Úvod

DUCHOVNÝ POKRM je pokračovaním knihy *Hľadanie Boha*, ktorú som napísal pri príležitosti nášho 25. výročia svadby. Chceli sme tak vyjadriť hlbokú vďačnosť Pánu Bohu za Jeho lásku k nám a súčasne prispieť k šíreniu evanjelia.

Jej prvé vydanie vyšlo v náklade 25 000 kníh. Odvtedy sme svedkami najneobyčajnejších spôsobov, akými Boh žehnal tento náš skromný dar na Jeho slávu.

Do dnešného dňa vyšlo na celom svete už viac ako dva milióny výtlačkov vo vyše tridsiatich jazykoch. Reakcie na knihu prichádzajú z mnohých kútov sveta. Najväčšiu radosť však prežívame zo svedectiev tých čitateľov, ktorým pomohla osobne spoznať a prijať Pána Ježiša Krista.

Po desiatich rokoch šírenia evanjelia i distribúcie knihy *Hľadanie Boha* sa otvorili nevídané možnosti, o ktorých sme predtým ani nesnívali. Preto sme sa rozhodli, že lásku a vďačnosť nášmu nebeskému Otcovi vyjadríme publikovaním knihy, ktorú práve držíte v rukách. Veríme, že podobne ako Boh požehnal *Hľadanie Boha*, požehná aj *Duchovný pokrm*. Je určená pre tých, ktorí už našli nový život v Kristovi.

Spolu s Dorothou veríme, že ako samostatné dielo pomôže každému veriacemu, ktorý túži po dôvernejšom vzťahu s Pánom. Prosíme Ho, aby v nej každý čitateľ našiel pomoc a povzbudenie.

Duchovný pokrm nie je zábavné čítanie, ale príručka. Dôsledným uplatňovaním princípov, o ktorých kniha hovorí, vkročíme do dôvernejšieho vzťahu s Bohom a naučíme sa v ňom žiť.

Mnohí z nás považujú za rozumné ísť občas na preventívnu lekársku prehliadku. A to niečo stojí. Investujeme do toho čas, úsilie a peniaze. Stanovenie včasnej a správnej diagnózy a následné liečenie závisí už od prvých otázok, ktoré nám doktor položí. Podobne je to aj v duchovnej oblasti. Rozumný kresťan si robí príležitostnú prehliadku svojho srdca. Základnou podmienkou správnej diagnózy je **úprimnosť** a čas, ktorý strávime **sami s Bohom**. V závere každej kapitoly je niekoľko otázok na vykonanie duchovnej prehliadky. Niektoré z nich ťa možno znepokoja. Uvedom si, že miesto, ktoré pri dotyku bolí najviac, je často práve tým miestom, v ktorom sa ukrýva problém.

Pri písaní tejto knihy som si spomenul na príhodu, ktorú mi rozprával môj priateľ Dr. J. Edwin Orr. Istý známy kazateľ dostal pozvanie, aby sa spolu s ďalšími známymi kresťanskými osobnosťami zúčastnil celonárodného modlitebného zhromaždenia. Pozvanie odmietol s vysvetlením, že je príliš zaneprázdnený na to, aby trávil svoj čas na nejakých zdĺhavých modlitebných zhromaždeniach. Ponúkol sa však, že má jednu skutočne výbornú kázeň na tému modlitby, ktorú by niekedy v budúcnosti spomenutému zhromaždeniu rád predniesol. Ako vidíme, písať či kázať o modlitbe je oveľa ľahšie, ako žiť skutočný modlitebný život. Túžim po tom, aby každý čitateľ prijal túto knihu ako vyznanie kresťana, ktorý chce pomôcť druhému kresťanovi, a nie ako výpoveď odborníka, ktorý hľadá na iných z vysoka. Chcem pomôcť ako hladný človek, ktorý povie druhému hladnému, kde nájde chlieb.

Moja manželka ma pri písaní tejto knihy veľmi povzbudzovala a umožňovala mi tráviť čo najviac času osamote s Bohom. Bolo to na môj duchovný prospech. Jasne si spomínam na jednu z modlitieb misionára C. T. Studda, ktorú som sa ešte predtým, než som spoznal Dorothy, často modlil aj ja: „Pane, ak máš pre mňa pripravenú manželku, nech je ako dočervena rozpálený bodák, aby ma poháňala vpred, keď sa

ocitnem v pokušení vzdať sa!“ Aký som len vďačný, že práve takúto manželku mi Pán Boh dal.

Pred viac ako päťdesiatimi rokmi, som sa stal duchovným dieťaťom Dr. Stephena Olforda, ktorý ma priviedol k Spasiteľovi. Som veľmi vďačný, že ma naučil, aké je v živote kresťana dôležité, pravidelne si čítať Bibliu a modliť sa.

Mnohé z myšlienok vyjadrených v tejto knihe vychádzajú z mojich osobných úvah nad Božím slovom. Mnohé pravdy som prijal z biblického poznania vzácnych Božích služobníkov, ktorých mi Pán priviedol do života. Je ich priveľa na to, aby som ich všetkých spomenul. No s veľkou vďačnosťou chválím Pána za každého jedného z nich.

Aj prostredníctvom tejto knihy chcem poslúchnuť príkaz, ktorý dal Pavel svojmu synovi vo viere – Timoteovi: *„A čo si počul odo mňa pred mnohými svedkami, zveruj to spoľahlivým ľuďom, ktorí budú schopní vyučovať aj iných“* (2. Timoteovi 2, 2).

Hoci je táto kniha určená veriacim ľuďom, aby mohli prežívať hlbší a trvalý vzťah s Pánom Ježišom, možno sa nájdu aj takí čitatelia, ktorí ešte nespoznali radosť z odpustenia hriechov a úžasné uistenie o večnom živote. Ak si jedným z nich, prosím ťa, čítaj evanjelium podľa Jána. Tam nájdeš odpoveď a naplnenie najväčšej potreby v živote: *„Ale toto je napísané, aby ste verili, že je Ježiš Kristus, Syn Boží, a - veriac - aby ste mali život v Jeho mene“* (Ján 20, 31).

Radost' na každý deň

Istá veriaca žena ma požiadala: „Prosím, modlite sa za mňa, aby som získala dôvernejší vzťah s Pánom.“ Áno, existujú rôzne stupne dôvernosti a hĺbky vzťahu. A osobný vzťah kresťana s Pánom Ježišom Kristom nie je výnimkou.

O ľudských vzťahoch platí, že vzájomná súdržnosť citových väzieb sa môže rozvíjať len na základe splynutia vôle, toho istého systému hodnôt, spoločných záujmov, úprimných rozhovorov a vzájomného otvárania myšlienkového sveta.

Nedávno sme s manželkou dostali veľmi radostný list z Afriky. Stálo v ňom: „Z nemocnice sme si včera domov priniesli krásny darček - bábätko Dorothy. Podobne ako jej menovkyňa bola dochvíľna a narodila sa presne na termín. Dorothy prišla na svet zdravá a vážila 3 kg.“ Z listu bolo cítiť neopísateľnú radosť šťastných rodičov a celej rodiny.

Je ľahké vžiť sa do situácie šťastných a hrdých rodičov, ktorí si láskyplne nesú domov svoje novorodeniatko. Dieťa rastie a všetci môžu s potešením sledovať jeho prvé pokusy o úsmev alebo chodenie. Drobné pršteky, okrúhle kolienka, prvý krok a potom ten vzrušujúci moment, keď prvý raz počujeme: „tata, mama“!

Dieťa a celý jeho vývoj a rast je veľkým Božím zázrakom. Jeho potenciál presahuje ľudské chápanie. Ešte úchvatnejšie je to s človekom, ktorý sa narodil duchovne a robí prvé kroky

k duchovnej dospelosti. Žiaľ, niektorí ľudia nikdy nedospejú a cestu k zrelosti nikdy neuskutočnia. V ten istý týždeň ako sme dostali list oznamujúci narodenie afrického dieťaťa Dorothy, sme obdržali správu, že 21-ročná dcéra našich dlhoročných priateľov v Cincinnati, Ohio, zomrela. Je smutné, že aj keď jej telo malo dvadsaťjeden rokov, ako osobnosť sa zo štádia detskej mentality nikdy nedostala ani duševne, ani fyzicky, či spoločensky. Nerozvíjala sa. Jej schopnosť dorozumievať sa s rodičmi bola minimálna. Rodičia jej z lásky dali meno Caroline Joy (čo znamená „pieseň radosti“), no pomôcť jej nemohli. 21-ročná žena zostala vlastne dieťaťom. Jej životná cesta bola drasticky poznačená tým, že sa nerozvíjala.

Podobne sa mnohí znovuzrodení kresťania nedostali za hranicu duchovného detstva. Hoci sú veriacimi už mnoho rokov, nikdy nevyrástli v Pánovi. Ale nemá to tak byť. Pán Boh sa postaral, aby každé znovuzrodené Božie dieťa mohlo rásť a zdravo sa vyvíjať. Pripravil všetok potrebný duchovný pokrm, ktorý umožňuje vývoj a posilňuje duchovného človeka.

Proti zabrzdzeniu duchovného rastu nám Boh dal svoje Slovo, ktoré je nielen Božou výživou, ale aj prevenciou duchovnej zaostalosti. Ak máš skutočne rásť a dostať sa z duchovnej **lahostajnosti** detského myslenia k duchovnej **stabilite** mladosti, a napokon dospieť k duchovnej **zrelosti** dospelého, je nevyhnutné, aby si každý deň prijímal výživu Božieho slova – Biblie.

Čítanie Biblie nie je určené na to, aby bolo pre kresťana záťažou alebo povinnosťou. Boh túži po tom, aby sa Jeho Slovo stalo občerstvujúcim a každodenným potešením v živote každého hladného kresťana. Pokrm pripravený samým Bohom je zdrojom neustáleho a rastúceho potešenia. A takýmto sa stane aj pre teba, keď porozumieš ako ho prijímať, prežívať a tráviť. Je skutočnou výživou pre vnútorného človeka.

Slovami proroka Izaiáša Boh pozýva každého človeka, ktorý túži po duchovnom jedle, aby pristúpil a jedol s Ním zo stola pripraveného Jeho rukami:

„Ó, všetci smädní, poďte k vode! Poďte i vy, ktorí nemáte peniaze! Kupujte obilie, jedzte; poďte, kujte bez peňazí, bez platenia víno a mlieko! Prečo dávate peniaz za to, čo nie je chlebom, a svoj zárobok za to, čo nesýti? Čujte ma pozorne a jedzte dobré a v hojnosti sa bude kochať vaša duša! Nachýľte uši a poďte ku mne, poslúchajte a budete žiť...“
(Izaiáš 55, 1-3)

Keďže mnoho ľudí nevie, ako prijímať duchovnú potravu priamo z Božieho slova, radšej sa utiekajú ku kresťanským knihám, ktoré hovoria o Biblii, namiesto toho, aby čítali Bibliu. Zámerom knihy, ktorú držíte v rukách, nie je vysvetľovať Bibliu, ale posmeliť vás k jej čítaniu takým spôsobom, aby sa stala pochopiteľnou. Naučí vás vychutnávať život úprimného a dôverného spoločenstva s nebeským Otcom.

Často som dával ľuďom, ktorí si práve začínajú čítať Bibliu, nasledovnú radu:

Čítaj všetko. Keď sa dostaneš k niečomu, čomu nerozumieš, čítaj ďalej. Čoskoro prídeš k niečomu, čomu rozumieš. Postupne to, čomu už rozumieš, ti pomôže porozumieť aj tomu, čomu si predtým nerozumel.

Dáva ti to zmysel? Inými slovami, nikdy sa nevzdávaj.

V triedach, v prednáškových aulách a v knižniciach celého sveta ľudia prijímajú teoretické informácie, ktoré ich bohato vyživujú rozumovou stravou. Ak pristúpime k Biblii aj my len ako k náboženskej knihe a budeme z nej získavať len nové poznatky, nasýti sa len naša myseľ. No sama Biblia nás varuje, že *„Poznanie vedie k namyslenosti, láska však buduje“* (1. Korinským 8, 1).

Áno, kým nepochopíme ako sa má Božie slovo správne prijímať, znalosť biblických právd nás môže naplniť intelek-

tuálnou pýchou. Dôjde k opaku duchovného budovania. Namiesto získavania znalostí, ktoré naplnia len náš intelekt, potrebujeme sa naučiť prijímať duchovnú výživu. Pánov stôl je prestretý a na ňom nám počas každodenného stíšenia a čítania Biblie ponúka skutočný duchovný **pokrm pre našu vieru**.

Kontrastom ľudí, ktorí čítajú Bibliu len ako rozumovú záležitosť, sú mnohí radostní veriaci, ktorí objavili tajomstvo plodného čítania Božieho slova. V každodennom živote sa pre nich stalo **praktickým a živým** zdrojom skutočnej duchovnej obživy. Títo kresťania už poznajú plynulý vývoj a prehĺbovanie osobného vzťahu s Bohom. Objavujú život úprimného uctievania Pána a prinášania duchovného ovocia v plodnej službe.

Nádhernou výsadou každého znovuzrodeného Božieho dieťaťa je, že každý deň môže s dôverou a otvoreným srdcom a otvorenou Bibliou pristupovať k Bohu.

Ako teda čítať Bibliu, aby sa stala skutočnou stravou pre dušu? Čo robiť, aby nám Božie slovo umožnilo rásť v láske a poznávaní Pána Ježiša Krista? To tajomstvo spočíva v niečom, čomu hovoríme osobné stíšenie.

Je to v skutočnosti dialóg s naším živým Pánom. Cez svoje Slovo – Bibliu – Boh hovorí k svojim deťom. Ak zareagujeme správne a prisvojíme si to, čo nám Boh hovorí, naučíme sa modliť biblicky, s vierou očakávajúcou len na Neho.

Modliť sa biblicky znamená používať slová priamo z Písma a tešiť sa z rastúcej istoty, že sa modlíme v plnom súlade s Božou vôľou.

Vo chvíli, keď nám Svätý Duch odhalí niečo z Božieho slova, privlastníme si to, a pri vyjadrovaní našich túžob a prosieb použijeme konkrétne slová z Písma. Takýto spôsob modlitby nás nielen oslobodí od všetkých možných stereotypných modlitieb, ale začneme prežívať aj hlbšiu radosť z privilegovaného spoločenstva s Pánom. Začneme rozumieť Jeho plánom, túžbam a zámerom.

Skutočná modlitba nespočíva v úsilí prispôbiť Božiu vôľu mojej vôli, ale naopak. Podriadujem svoju vôľu vôli Božej. Keď Józua v čase jarných záplav zázračne previedol Izraelský národ cez Jordán, narazil na neznámeho „muža“. Józua vedel, že Boh ho poveril dobyť Kanaán a očistiť ho od pohanských praktík. Preto sa cudzinca, ktorý držal v ruke meč, spýtal: „*Patríš k nám, alebo k našim nepriateľom?*“ Čudná odpoveď, ktorú Józua dostal, znela: „*Nie.*“ Niektoré preklady uvádzajú: „*Ani jedno*“. Józua mal preto dojem, že cudzinec nestojí na žiadnej strane. Potom začul slová, ktoré odpoveď objasnili: „*...som vodcom voja Hospodinovho; práve teraz som prišiel.*“

Józua zistil, že namiesto toho, aby sa cudzinec staval na jednu, alebo druhú stranu, prišiel, aby prevzal kontrolu. Na znak úplného poddania sa padol pred ním na svoju tvár, lebo vedel, že sa nachádza v prítomnosti *vodcu vojska Hospodinovho*, ktorý *povedal Józuovi: Zobuj si obuv z nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je sväté*“ (Józua 5, 13-15).

Podobne ani my by sme nemali Bohu prinášať vlastný plán a žiadať Ho, aby ho požehnal a stál pri nás. Namiesto toho by sme sa mali v Jeho svätej prítomnosti skloniť, aby sa naše vnútro poddalo Jeho plánom, zámerom a moci.

Takže modliť sa biblicky, znamená modliť sa v harmónii s Božou vôľou a Jeho zámermi. Lámanie a podriadovanie našej vôle Jeho vôli je skúsenosťou duchovného rastu, ktorú môžeme prežívať vždy keď sa modlíme. Takto sa naše vnútro vyladuje a náš život formuje podľa Božieho slova.

Keď si budeš čítať Bibliu v modlitebnom duchu a s úprimnou túžbou poznať a počuť Boží hlas, budeš rásť „*v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista*“ (2. Petra 3, 18).

Ako sme si už všimli, Izaiáš povedal, že ak otvoríme svoje uši, aby sme naozaj počuli Boží hlas, potom budeme mať skutočné potešenie z toho, čo nám Boh hovorí.

Duchovný test

1. Ako dlho som už znovuzrodeným kresťanom?
2. Mal som niekedy užší vzťah s Bohom ako teraz?
3. Keď porovnam svoj súčasný život so životom pred piatimi rokmi:
  - trávim s Bohom viac, alebo menej času?
  - Dokážem lepšie rozlíšiť Božie vedenie od vlastných túžob?

---

*Pane, nauč ma počúvať.
Moje uši už ustali od rozmanitých zvukov
a rachotu hlučnej doby.
Na moje vnútro útočia tisíce hlasov.
Prosím, daj mi také srdce aké mal Samuel,
keď povedal:
„Hovor, lebo Tvoj služobník počúva.“
Túžim Ťa počuť vo svojom srdci.
Nauč ma rozoznať zvuk Tvojho hlasu,
aby som ho vnímal ako môjmu srdcu najbližší
a v chaose zemskeho hluku sa vedel naň naladiť
ako na príjemnú pieseň. Amen.*

A.W. Tozer

Hlava a srdce

Pred niekoľkými rokmi sme vyučovali Božie slovo na celonárodnom stretnutí pastorov a ich manželiek v severnej časti africkej Kene. Aby sa mohli na večerné zhromaždenie o 19.00 hodine dostaviť včas, niektorí z nich sa vydali na cestu už o štvrtej hodine ráno. Hnaní túžbou po poznaní Božieho slova, podstúpili dlhú a únavnú cestu v páľave rovníkového slnka. Dlhé sucho a hlad zničili ich krajinu.

Keď sme zistili, že 60-70 % z nich nevládnú Bibliu, boli sme šokovaní. Hoci mnohí z týchto oddaných vodcov sa stali kresťanmi len pred dvomi alebo tromi rokmi, ich svedectvá Pán Boh mocne použil na to, aby medzi domorodcami v africkej divočine vzniklo veľa malých zborov.

Na začiatku stretnutia sme každému z pastorov dali Bibliu. Povedal som im: „Hoci už máte vlastnú Bibliu, nebudete z nej mať nič, kým sa nedostane z vašej ruky do hlavy. Ba čo viac, pokiaľ zostane len vo vašej hlave, miniete sa skutočného cieľa. Táto konferencia sa pre vás stane trvalým požehnaním len vtedy, keď začne Biblia pôsobiť ako Božie slovo aj vo vašom srdci. Je nevyhnutné, aby ste sa naučili, ako dostať Bibliu z ruky do hlavy a potom z hlavy do srdca.“

Nedávno som sa bol v Anglicku pozrieť na dom, v ktorom som žil ešte ako mladík. V mojom srdci ožili spomienky na deň, keď som sa ako tínedžer obrátil ku Kristovi.

Nedáľeko nášho domu bola lampa, pod ktorou jeden 14-ročný chlapec, Bob Flint, tiež prijal Ježiša Krista. Bobovo obrátenie dramaticky zmenilo celý jeho život. Keďže už vtedy nechodil do školy, ale pracoval ako robotník, nebol veľmi vzdelaný.

No krátko nato, ako sa stal kresťanom, zatúžil po tom, aby si každé ráno pred odchodom do práce čítal Bibliu. Hoci nepochádzal z kresťanského prostredia, čoskoro zistil, že aj on môže pestovať svoj duchovný život. Svoju vieru a vzťah s Pánom sa naučil upevňovať práve tým, že si privlastňoval Božie slovo a jeho pravdy na svojich každodenných stíšeníach s Pánom. Keď mal sedemnášť rokov, ako účastník biblického korešpondenčného kurzu získal najvyššie ohodnotenie v štúdiu biblickej knihy Daniel. Moje nadšenie a radosť ešte vzrástli, keď som sa dopočul, že svoje zanietenie si zachoval aj na vojenčine. Počas prvých ôsmich týždňov v kasárňach sa osobne modlil s každým zo sedemnášťich vojakov, s ktorými býval a všetkých priviedol k osobnému prijatiu Krista. Po ukončení vojenskej služby sa chcel pripravovať na službu misionára. Počas posledného letu však jeho vojenské lietadlo havarovalo a Bob odišiel domov k svojmu Pánovi. V blízkosti havárie sa našli rozhádzané evanjelizačné letáčky z Bobovho plecniaka. Jeho život je ukázkou, ako sa Božie slovo dostalo z rúk kresťana do hlavy, z hlavy do srdca a z jeho srdca do srdc iných. Svojou smrťou Bob prešiel zo živého, no obmedzeného vzťahu so svojim Pánom do nádherného, plného a neohraničeného spoločenstva s milujúcim Bohom.

Dnes máme mnoho možností ako študovať Bibliu, aj prístup k rôznym pomôckam. Na rozdiel od nadšených afrických pastorov nemusíme kráčať pätnásť hodín v slnečnej páľave po prašných cestách, aby sme sa zúčastnili biblického vyučovania. Ale bez ohľadu na okolnosti, všetci by sme sa mali naučiť ako premieňať biblické vedomosti na osobnú skúsenosť srdca.

Som Pánovi veľmi vďačný, že mi už v začiatkoch môjho kresťanského života ukázal, aký je rozdiel medzi formálnym štúdiom Biblie a osobným stíšením. Hoci pri čítaní Božieho slova je potrebná spoluúčasť hlavy aj srdca, je dôležité, aby sme chápali, že rozumové poznávanie bez oddaného srdca nebude viesť k duchovnému rastu.

Hlava

Štúdium Biblie, jeho zámer a problémy

„Usiluj sa postaviť pred Boha ako osvedčený; ako pracovník, ktorý sa nepotrebuje hanbiť a správne podáva slovo pravdy“ (2. Timoteovi 2, 15).

Čas strávený štúdiom Biblie je pre každého kresťana vzrušujúcou a nevyhnutnou časovou investíciou. Snaž sa získať maximálny úžitok aj zo služby každého vyučujúceho pastora či učiteľa a nebráň sa používaniu biblických komentárov a výkladov na to, aby tvoja myseľ bola naplňovaná Božím slovom. Zásoba informácií ti veľmi pomôže, aby tvoje stíšenia a chvíle prežité s Pánom boli plodné.

Vyučujúci pastori sú Božím darom pre Cirkev. Úlohou pastora je vyučovať veriacich, aby pochopili obsah, kontext a pozadie jednotlivých kníh Biblie; kapitolu za kapitolou, knihu za knihou. V rámci tohto poslania má pastor povzbudzovať spoločenstvo veriacich, žiť pobožný život, mať vzťah s Pánom a záujem o hynúce duše.

Mám pred sebou záznam piatich kázni, ktorými pred mnohými rokmi slúžil práve takýto pastor. Volal sa William Still. Predniesol ich stovkám poslucháčov na univerzitnej kresťanskej študentskej konferencii. Aj po viac ako 45-ročnej službe v zbere v Aberdeene v Škótsku bol plný života

a energie. Jeho pastoračná služba siahala ďaleko za hranice jeho malého zboru. Mnohí z tých, čo uverili prostredníctvom jeho kázni a tých, ktorých ovplyvnilo jeho vyučovanie, slúžia Pánovi v rôznych kútoch sveta. V jednej prednáške svojim študentom povedal:

„Pastor je povolaný kŕmiť svoje ovce aj vtedy, keď nechcú byť kŕmené. Jeho úlohou určite nie je, aby zabával capov. Ak sa capi chcú zabávať, nech sa zabávajú sami a na vlastnom teritóriu. Určite sa vám nepodari zmeniť capa na ovcu tým, že ho budete rozmaznávať podľa jeho očakávania. Služba pastora, ktorá prinesie najviac ovocia spočíva v tom, že všetkým osamoteným ovciam pomôže naučiť sa spolu žiť a ukáže im, ako majú žiť vo svete medzi capmi bez toho, aby sa začali správať ako oni.“

Ak si sa duchovne znovuzrodil, je veľmi dôležité, aby si sa stal súčasťou zboru, v ktorom sa budeš môcť vyvíjať v pozhnannej atmosfére takejto pastoračnej služby.

Žiaľ, niektorí z vás, ktorí čítate túto knihu, nemáte prístup k takémuto pastoračnému vyučovaniu. Ale na druhej strane sa môžeš ľahko minúť cieľa aj v prípade, že máš vo svojej blízkosti verného pastora-učiteľa, aj biblické komentáre a výklady. Je tu totiž nebezpečenstvo, že to všetko ti nahradí prijímanie pravej duchovnej stravy počas osobných stíšení.

Musíme si uvedomiť, že ani biblické poznatky, ktoré získame od pastora-učiteľa, ani poznatky získané vlastným úsilím a štúdiom Božieho slova, nemôžu nahradiť duchovný pokrm, ktorý nám ponúka Svätý Duch. Ten môžeme získať len v čase strávenom s Ním.

To znamená, že tak ako vyučovanie nemôže nahradiť naše stíšenia, ani naše osobné stíšenia nemôžu nahradiť požehnanie, ktoré nám Boh ponúka v zbore. Naše stíšenia nie sú ospravedlnenkou neúčasti na spoločných zhromaždeniach či absencie služby v zbore.

Nasledujúce návrhy ti môžu pomôcť vytvoriť plodnejší spôsob štúdia Biblie.

Myles Coverdale napísal nasledujúce pomocné otázky.

Všímajme si nielen to, o čom prečítaný odsek Písma hovorí, ale aj to,

- o kom hovorí;
- komu je určený;
- aké konkrétne slová pisateľ používa;
- v akej dobe bol napísaný;
- kde bol napísaný;
- s akým zámerom;
- v akej situácii;
- ako zapadá do súvislosti;
- čo sa dialo predtým, a potom.

Ak si pri štúdiu Biblie (s prípadnými odvolávkami pri veršoch) zodpovieš tieto otázky, objavíš vzácne poklady, ktoré utvárajú jednotnú harmóniu celej Biblie. Budú ťa fascinovať proroctvá, z ktorých sa niektoré už naplnili a niektoré na svoje naplnenie ešte čakajú.

Keď sa ti začnú otvárať oči a ty stále viac budeš poznávať večného Boha, Jeho zábery so stvorenstvom, Jeho pôsobenie v histórii, Jeho plán spasenia, Jeho príchod na svet v osobe Pána Ježiša Krista a Jeho detailné rady pre kresťanov v každej, aj dnešnej dobe, budeš prežívať veľké požehnanie. Takéto biblické poznatky sú skutočne fascinujúce a mal by sa o ne usilovne snažiť každý veriaci.

Srdce

Osobné stíšenia. Ich formujúci účinok a múdrosť

Boh túži po tom, aby sme Ho oslavovali v duchu a v pravde (Ján 4, 24), svojím srdcom, aj svojou myslou, aby sa oboje stretlo v dôvernom spoločenstve s Ním.

Ak pri študovaní Biblie získavaš len všeobecné poznatky, máš len malý úžitok. Poznanie pravdy bez uplatnenia v živote sa stalo veľkým problémom mnohých kresťanov.

Žiaľ, je mnoho tých, ktorí veľa vedia o Božom slove, no nežijú vo svetle získaného poznania. Naučili sa uzamykať poznatky z Biblie do akejsi tajnej intelektuálnej skrinky, a radšej nerozumne nasledujú tento svet a spôsob jeho života. Je to tragédia, pretože Božie slovo sa nikdy neprispôsobí dočasným myšlienkovým prúdom a svetu v jeho meniacich sa trendoch.

Pristupovať k Božiemu slovu svetským spôsobom myslenia a potom sa pokúšať o jeho spojenie so súčasnou filozofiou a psychológiou humanistickej mentality, znamená porušiť každý princíp intelektuálnej čistoty, čestnosti a morálnej neporušenosti. Pán Ježiš Kristus zaplatil obrovskú cenu, aby nás *vyslobodil* zo sveta a jeho myslenia. Božie slovo je v jasnom protiklade s myšlienkovými prúdmi pokolenia, ktoré odmieta Ježiša Krista.

Božie slovo sa nikdy nebude prispôsobovať svetskému humanistickému mysleniu, ktoré vplýva aj na nás. Preto je nutné, aby sme k Biblii pristupovali s čo najväčšou túžbou stať sa takými, akých nás chce Boh mať. Ku skutočne revolučnej premene nášho života dôjde len vtedy, keď obnažíme svoje srdce pred Bohom, aby ho mohol formovať. Samotné rozumové poznanie túto zmenu nespraví.

Nielen rozumové poznanie, ale práve účasť srdca je to, čo Boh vyžaduje od každého svojho dieťaťa.

Žalmista nepovedal: „Tvoju reč som ukryl vo svojej mysli.“ Ale povedal: „*Tvoju reč som skryl vo svojom srdci aby som nehrešil proti tebe*“ (Žalm 119, 11). Dokonca aj Adolf Hitler vo svojich prejavoch citoval Bibliu. No znalosť biblických veršov mu nepomohla ani v morálke, ani v rozhodovaní pri jeho konečnom stroskotaní vzhľadom k večnosti. Je zrejmé, že poznanie Biblie nepreniklo do jeho srdca.

Čo tým Dávid myslel, keď povedal, že ukryl Božie slovo vo svojom srdci? Určite nehovoril o fyzickom orgáne, ktorý pumpuje krv do žíl celého tela. Tam sa Božie slovo ukryť nedá. Keď Dávid použil výraz srdce, mal na mysli najhlbšie duchovné centrum nášho „ja“, ktoré riadi celé naše správanie. Ak ukrývame Božie slovo v najhlbšom centre nášho bytia, potom sa budeme môcť neustále radosť z jeho očisťujúcej, uschopňujúcej a vyživujúcej moci.

Veľmi si vážim, že som mohol študovať Bibliu aj v rámci teologického štúdia na biblickej škole. No veľmi skoro som pochopil, že spoznávanie biblických právd nie je žiadnou náhradou za čas, ktorý som potreboval tráviť s Bohom osamote, aby som spoznal, čo mi chce prostredníctvom svojho Slova povedať. Tiež som zistil, že je ľahšie Božie slovo posudzovať, ako dovoliť, aby ono posudzovalo mňa.

Ako študenti sme si často pripomínali vtipnú definíciu školskej prednášky: „Prednáška je spôsob, ktorým sa obsah poznámkového zošita profesora prenáša do poznámkového zošita študenta, pričom neprechádza hlavou ani jedného z nich.“

Ešte tragickejšie je, keď biblické vyučovanie prechádza z hlavy pastora do hláv ľudí bez toho, aby zasiahlo srdce kohokoľvek z nich. Jeden z Božích výrokov znie:

„Ale počuté slovo nič im neosožilo, keďže nezrástlo mocou viery s tými, čo ho počuli“ (Židom 4, 2).

Božie slovo nám prinesie do života požehnanie len vtedy, ak budeme schopní stotožniť sa s prorokom Jeremiášom, ktorý o Božom slove povedal: „...*tak mi je v srdci, akoby bol žeravý oheň zovretý v mojich kostiach...*“ (Jeremiáš 20, 9). V dnešnej dobe takýto oheň Božieho slova v živote mnohých veriacich zúfalo absentuje. Medzi hlavou a srdcom nie je žiadne spojenie. Z toho vyplýva, že medzi tým, čo poznáme a robíme, nie je súlad.

Ak sa biblická pravda udomáčni v tvojom srdci a zapáli ho, potom určite zmení aj tvoj život. Zistíš, že sa stávaš čím ďalej, tým menej závislý od ľudských oporných systémov, pretože objavíš Boží zámer s твоjím životom. Začneš si privlastňovať Božie zaslúbenia a privádzať ich do života. V sile Svätého Ducha prebývajúceho v tebe, budeš schopný plniť príkazy Pána Ježiša Krista.

Stáva sa mi, že po službe slovom v zhromaždení ma nejaký brat alebo sestra chcú povzbudiť slovami: „Teraz veru mám o čom rozmýšľať.“ Keď to počujem, viem, že moja kázeň v skutočnosti nedosiahla žiadany výsledok. Je rozdiel, či Božie slovo pôsobí len ako intelektuálny stimulátor, alebo ako pravda transformujúca život. Skrátka, kázeň by mala viesť ľudí k praktickému skutku, a nielen k premýšľaniu.

Práve tak, ak osobné stíšenie nevedie k aktívnej reakcii viery alebo poslušnosti, k vyznaniu hriechov alebo k chvále, potom nebolo plodné.

Na druhej strane, keď sa myseľ Božieho dieťaťa naplní poznatkami Božieho slova a jeho srdce sa rozochveje jemným pôsobením Svätého Ducha, môže si byť isté, že prežíva radostné a živé spoločenstvo so svojim Spasiteľom.

Študentom biblických škôl zdôraňujem: Neprišli ste študovať Bibliu preto, aby ste ju spoznali. Prišli ste ju študovať preto, aby ste spoznali Boha Biblie.

Duchovná nezrelosť veriacich je svedectvom bezmocnosti výrečných fráz a „dobré“ pripravených kázni. Čokoľvek, čomu dovolíš, aby nahradilo jedinečnú skúsenosť osobného

blíženia sa k Bohu osamote a s otvorenou Bibliou, oslabí, a možno dokonca zničí osobné a dôverné spoločenstvo s Bohom.

Úprimné spoločenstvo s Pánom vzniká len vtedy, keď sa kresťan otvára Božej prítomnosti. Jeho svetlo všetko odhalí. Vyžaduje čestnosť a úprimnosť otvorenej komunikácie medzi ním a nebeským Otcom. Ak na čítanie Božieho slova reaguješ poslušnosťou, Jeho pravdy sa stanú tvojou duchovnou výživou a dochádza k duchovnému rastu. Žalmista svedčí: „...v Tvojom svetle svetlo vidíme“ (Žalm 36, 10).

U nás sa hovorí:

Prijaté svetlo prinesie svetlo jasnejšie.

Odmietnuté svetlo prinesie noci temnejšie.

Zistil som, že radiť niekomu je ľahšie, ako sa držať vlastnej rady. Ale Pán Ježiš, ktorý je Izaiášom opísaný ako Predivný a Radca (Izaiáš 9, 6) je jedinečný, lebo On nielen radí, ale aj dáva silu konať podľa Jeho rady.

Osobné chvíle s Bohom ťa pripraví na to, čo ťa v tom dni stretne. Keď ti Boh pri čítaní svojho Slova dáva rady, môžeš si byť istý, že Pán Ježiš bude s tebou a pomôže ti, konať Jeho vôľu v akejkoľvek skúške.

Duchovný test

1. Je pri čítaní Biblie moje srdce pripravené reagovať na Božie slovo tak rýchlo, ako moja myseľ?
2. Je komunikácia s Bohom na modlitbe obojstranná?
3. Hľadám najprv radu u človeka, alebo u Boha (v Jeho slove)?
4. Moje rady iným vychádzajú zo srdca, ktoré horí Božou láskou a z mysle, ktorá je naplnená Jeho slovom?

Pozor:

„...oni sa Mu však priedili podľa vlastnej rady...“ (Žalm 106, 43).

---

*Bezpočetné hriechy vyznávam,
v telesnosti ktoré hriešnej mám:*

*Svetské túžby počas modlitby,
sebecký cieľ v každom úsilí,
pýchu napriek Božej blízkosti,
lieň, hoc duše hynú v temnosti.*

*Okúsil som: Pán Boh dobrý je,
jedávať však túžil som i jed.
Pri prameni nebies bohatstva
len po zemskej snažne vrhám sa.*

*Také hriechy v srdci vládli mi,
so žiaľom to vnímaš - jediný.*

*Ako som len mohol kludne spať,
každý deň sa z hriechov nekajať?
Ako splním k službe príkazy
so škrvnami moru náказы?*

*Potešenie Tvoje nezlyhá,
zdravie dotyk Tvojej ruky dá.
Pohliadni na lútosť, smútok môj,
milostive, Pane, pri mne stoj.*

*Skrze Syna, Otče, odpusti,
čím som Tvojho Ducha zarmútil.*

*William Maclardie Bunting
(1805-1866)*

Modlitebná príprava

Keď som sa stal kresťanom, poznal som Bibliu veľmi málo. Čoskoro som si však uvedomil, že v skutočnosti čítam živé Božie slovo. Dodnes sa radujem z poznania, že každý raz, keď si ho čítam sa mi prihovára Pán Ježiš.

Pochopil som, že pri každom otvorení Biblie Duch Svätý túži po tom, aby sa Jeho slovo stalo živým. Preto som často začínal svoje osobné stíšenie krátkou modlitbou, ktorej myšlienky som si osvojil z jednej piesne:

*Ty, Duchu Boží, uč ma, uč,
do ruky vlož mi pravdy kľúč.
Krista nech krásy spoznávam,
z vyslobodenia radosť mám.*

Predtým, ako Pán Ježiš Kristus odišiel k svojmu Otcovi, zanechal svojim učeníkom zaslúbenie: „*Keď však príde On, Duch pravdy, uvedie vás do všetkej pravdy*“ (Ján 16, 13). V konečnom dôsledku existuje len jeden učiteľ – Svätý Duch. A ak On nemôže slobodne pôsobiť v našich životoch, zostane čítanie Božieho slova bez úžitku.

John Wesley, ktorého si Boh v 18. storočí mocne použil pri duchovnom prebudení, a ktorému mnohí historici pripisujú záchranu Anglicka od revolúcie, tiež poznal hodnotu osob-

ného stíšenia. Osvojil si spôsob, ktorý je jednoduchý, no hodný nasledovania. Chodieval skôr spať, aby mohol ráno skôr vstať. Nedávno som kľačal a modlil sa na tom istom stolčeku, na ktorom sa Wesley modlieval počas osobných stíšení so svojim Pánom, vždy o 4,00 hod. ráno. Bol som pohnutý, keď som v jeho izbe čítal citát z jeho denníka: **„Sedím sám... a je tu len Boh. V Jeho prítomnosti otváram a čítam Jeho Knihu. A to, čo čítam, to aj učím.“**

Apoštol Ján povzbudzoval znovuzrodených veriacich, že Svätý Duch sa bude dotýkať ich srdc prostredníctvom Božieho slova aj vtedy, keď nemajú nikoho, kto by im pomohol porozumieť Písmu. Napísal im: *„A vy ani nepotrebujete, aby vás niekto učil; veď pomazanie, ktoré ste prijali od Neho, zostáva vo vás; ale ako vás Jeho pomazanie učí o všetkom - a ono je pravdivé, a nie lož - a ako vás naučilo, v tom zostávajúte!“* (1. Jánov 2, 27). Ak pri čítaní Božej knihy vedome očakávaš osvetenie Svätým Duchom, On sa k tebe prizná a živé Božie slovo naplní tvoje srdce.

Ak skutočne túžiš po bohatom, naplňujúcom a pravidelnom stretávaní sa s Bohom, nájdi si **tiché miesto** a vyhrad' si **určitý čas** na čítanie Biblie a rozhovor s Bohom. Výhliadka na takéto chvíľky strávené s Bohom naplní tvoje srdce radostným očakávaním. Napriek tomu sa určite vyskytnú aj také dni, keď tvoja rodina, práca alebo iné okolnosti budú vyžadovať tvoju pozornosť. Vtedy bude ťažké zostať s Bohom osamote. Bude potrebná skutočná sebadisciplína. Keď prekonáš prekážky budeš rásť v láske a poznaní Pána Ježiša Krista.

Tak ako sa Izraeliti museli denne pripravovať na zber manny, ktorú im Boh zázračne zaobstarával na ceste do zaslúbenej zeme, aj my sa potrebujeme pripraviť na prijatie Božieho slova.

Po prvé. Pomáha, keď si k otvorenej Biblii **kľakneš**, a tak začneš osobné stíšenie.

Po druhé. Keď prichádzaš k Tomu, ktorý je večným svetlom, je nevyhnutné **odkryť svoje srdce**. Nemôžeš pred Ním nič skryť, tak načo sa o to pokúšať?

Ak si sa takto pripravil na stretnutie s Bohom, Biblia sa pre teba stane živým Božím odkazom a Božie slovo bude prenikať z tvojej mysle do srdca.

Kľakni si

Pestovať živé spoločenstvo s Bohom s postojom pýchy je nemožné

V Biblii čítame o mnohých Božích ľuďoch, ktorí svoju úctu a podriadenosť Bohu vyjadrili tak, že pred Ním kľáčali. Hoci liturgickí kresťania či moslimovia pri verejných modlitbách často kľáčia, neznamená to, že majú živé spoločenstvo s Bohom. Na druhej strane, ak prichádzame k večnému Bohu a Stvoriteľovi na kolenách, môže táto pozícia blahodarne ovplyvniť postoj nášho srdca a mysle.

V Getsemanskej záhrade, keď sa blížila hrozná hodina ukrižovania, Pán Ježiš uvidel svojich učeníkov tvrdo spať. On sa však od nich na chvíľu vzdialil, „*padol na kolená a ...modlil sa*“ (Lukáš 22, 41). Vtedy bol Pán Ježiš sám so svojim Otcom. **Kľakol** si, a tak s Ním hovoril. Aj v tomto je našim vzorom. Keď sa vzdialíme od svojich priateľov a rodiny, aby sme mohli byť osamote s Bohom, zistíme, že na kolenách prežívame svoje podriadenie sa Jeho vôli a úcte k Jeho osobe intenzívnejšie.

Keď končila verejná služba apoštola Pavla, prišiel sa rozlúčiť s veriacimi v Efeze. Čítame, že „*padol na kolená a modlil sa s nimi všetkými*“ (Skutky 20, 36). O odchode z Týru píše: „*...vyprevadili nás až za mesto, všetci so ženami a deťmi. Tam na brehu sme si kľakli a pomodlili sme sa*“

(Skutky 21, 5). Mnohí sa dnes mylne domnievajú, že náhodní chodci si pohľad na ženy s deťmi kľáčiace pri modlitbe na verejnom mieste nesprávne vysvetlili. Aj my dnes môžeme podľahnúť obave, že nás za oddanosť Bohu obvinia z fanatizmu. Ak sa toho skutočne bojíme, veľmi skoro uprednostníme pohodlie súkromných modlitieb pred verejnými modlitbami. Je zrejme, že keď si učenici spolu so svojimi ženami a deťmi vedeli kľaknúť na verejnom mieste, nemali problém so strachom. Preto by sme ho nemali mať ani my; už či sme na verejnom modlitebnom stretnutí alebo s Bohom osamote.

Musíme si však uvedomiť, že pri osobnom stretnutí s Bohom nie je dôležitá fyzická poloha, ale postoj srdca. Biblia nás upozorňuje na nutnosť správneho duchovného postoja pri modlitbe: *„Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. Poddajte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablu, a utečie od vás. Priblížte sa Bohu, a priblíži sa vám“* (Jakub 4, 6–8).

Je možné, že niektorým ľuďom zdravotné problémy nedovolia počas celej modlitby kľáčať. Boh však vidí do každého srdca. A pre Neho je postoj nášho srdca určite dôležitejší ako póza tela. Avšak pre tých, ktorým kľáčanie problém nerobí, môže byť veľkým pomocníkom pri hlbšom prežívaní pokory, úcty, chvály i výsady, že náš Stvoriteľ sa stal aj naším osobným priateľom. To, že sa s Ním môžeme rozprávať ako s priateľom, je skutočne úžasná výsada. Preto je nasledujúci biblický príkaz pre nás záväzný: *„Pokorte sa pred Pánom...“* Keď tento príkaz poslúchneme, Boh pokračuje nádherným zaslúbením: *„...a vás povýši“* (Jakub 4, 10).

Odkry svoje srdce

Živé spoločenstvo s Bohom začína pred Jeho trónom milosti

Dávno predtým, ako Pán Ježiš zomrel na kríži, sa Boh vo svojom úžasnom milosrdenstve a láske rozhodol prijať smrť svojho nevinného Syna ako cenu za hriech, aby sa zblúdené ľudstvo mohlo vrátiť do živého spoločenstva s Ním. Dávno pred Jeho ukrižovaním Boh prehlásil, že sa bude stretávať so svojimi služobníkmi pri „zlutovnici“ (prikrývka nad truhlou zmluvy vo Veľsvätyni): „*Tam sa budem stretávať s tebou a z vrchnáka spomedzi oboch cherubov na truhle svedectva budem hovoriť s tebou...*“ (2M 25, 22).

Dnes je už obeť za náš hriech súčasťou histórie. Bola za nás vyliatá drahá krv Pána Ježiša Krista. Boh nám tak prostredníctvom Jeho smrti pripravil nový spôsob, novú a živú cestu ako získať živé spoločenstvo s Ním. Jeho nepredstaviteľná láska nám umožňuje radostne prehlásiť: „*Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas*“ (Židom 4, 16).

Milosrdenstvo znamená, že náš milujúci Boh nás uchová od toho, čo si **zaslúžime**. **Milosť** znamená, že náš štedrý Boh nám **dá** to, čo si **nezaslúžime**. Aké úžasné, že môžeme mať živé spoločenstvo s našim milosrdným a milostivým Bohom.

*Keď zaburáca víchrov čas,
keď žiale, smútky stihnú nás,
je istý úkryt v tichosti
pri tróne Božej milosti.*

*To miesto pre mňa lúbezné
je krvou Krista kúpené.
On dáva olej radosti
pri tróne Božej milosti.*

*Tam lásky duch sa rozhorí,
Pán hradby ľudskej rozborí,
nás naučí žiť v svornosti
pri tróne Božej milosti.*

*Kde inde pomoc nájdeme,
keď v bôloch, strachoch hynieme?
Bez šance moc je temnosti
pri tróne Božej milosti.*

*Túž, duša, tá zo zeme bied
na krídlach orlích zaletieť.
Tam prijme ťa Pán večnosti
pri tróne Božej milosti.*

H. Stowell

***Pestovať živé spoločenstvo s Bohom
s nečistým svedomím je nemožné***

Chlapec, ktorý sa narodí do rodiny, bude vždy synom svojich rodičov. Svoje synovstvo nemôže zmeniť na „nesynovstvo“. Keď je však neposlušný, komunikácia s rodičmi je narušená. Vzťah zostáva, ale spoločenstvo je narušené. A to je vždy smutné.

Je úžasné pripomínať si skutočnosť, že znovuzrozením sa medzi nami a nebeským Otcom vytvoril večne trvajúci vzťah. To znamená, že úprimným prijatím Pána Ježiša Krista do

svojho srdca sme sa stali Božími deťmi. A to je vzťah, ktorý pretrvá do večnosti. Ak však hrešíme, spoločenstvo s naším Otcom sa naruší.

Kvôli neposlušnosti rýchlo stratíme duchovnú vnímavosť, ako aj radosť z požehnaní, ktorými nás Boh doteraz zahrňoval. Nastane prerušenie dôverného vzťahu, ktoré môže trvať krátko, ale i dlhšie. No v žiadnom prípade ho nemôžeme pripisovať Bohu a nedostatku Jeho záujmu o nás. Duchovná trhlina je vždy spôsobená našim znečisteným svedomím. My sami sme jedinou príčinou prerušenia spoločenstva s Bohom; nech je to z akéhokoľvek dôvodu.

Nečisté svedomie

John Bunyan raz povedal: „Hriech ma vzdiali od Biblie, alebo ma Biblia vzdiali od hriechu.“ Keď človek zarmúti Svätého Ducha svojim hriechom a dovoľí, aby ho ovládol, stratí túžbu po Božom slove. Čisté svedomie je pre kresťana nevyhnutnou podmienkou dôverného spoločenstva s Bohom a živej viery plnej očakávania na nasýtenie Božím slovom. Biblia prehlasuje: *„Bez viery však nie je možné páčiť sa (Bohu). Lebo ten, kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je, a odplatí sa tým, ktorí Ho hľadajú“* (Židom 11, 6).

Ak budeme svoj hriech ignorovať naše svedomie nebude naladené na hlas Svätého Ducha.

Čisté svedomie

Aby sme mohli obnoviť spoločenstvo s Bohom, je nevyhnutné, aby naše hriechom a vinou zafažené svedomie bolo očistené. Ak sa chce kresťan zbaviť tohto bremena, musí svoje srdce pred Bohom odhaliť a vyznať Mu svoj hriech. Apoštol Ján napísal: *„Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti“* (1. Jánov 1, 9).

Vedľa tohto verša mám vo svojej Biblii modlitebné vyznanie Božieho muža F. W. Krummachera. Vždy, keď si uvedomím, že som zhrešil, snažím sa hriech konkrétne pomenovať a vyznať Bohu.

„Ó, môj Pán a môj Boh, znova som zhrešil proti Tebe a som zarmútený. Sám seba súdím a odsudzujem. No Tvoja milosť je veľká a v nej je moja dôvera. Prosím obmy moje svedomie krvou svojej obete a dovoľ mi prežiť odpustenie, získané Tvojimi utrpeniami za môj hriech.“

Svoje hriechy nepáchame všetky odrazu, ani všeobecne a neurčito. Prečo ich máme teda vyznávať ako všeobecné priznanie viny? Žiadať Boha, aby nám odpustil „všetky hriechy“ skôr hovorí o snahe pyšného srdca uniknúť úprimnému olútovaniu každého vedomého hriechu. Takýmto spôsobom sa naše svedomie nemôže očistiť od viny. Keď nám Svätý Duch odhalí náš hriech v konkrétnej podobe, musíme ho vyjadriť ako skutok neposlušnosti tými istými slovami, akými ho popisuje Biblia. Nehovorme o podvode ako o nevinom klame, či milosrdnej lži. Lož je lož. Nehovorme o výmysloch len ako o zlyhaní, ale ako o mysli, ktorá zcudzoložila. Nepokladajme svoje reakcie len za unáhlené slová, ale vyznajme postoj vražednej nenávisťi, ktorá bola za slovami ukrytá.

Keďže našim problémom nie je len pocit viny, ale skutočná vina a osobná zodpovednosť pred Bohom, nikdy by sme sa nemali snažiť o psychologické vysvetlenie a ospravedlnenie svojho správania. Keď vyznáš Bohu svoje hriechy pokorne a úprimne, On ti vo svojom veľkom milosrdenstve odpustí. Môžeš počítať s úžasnou milosťou.

Žalm 51 ukazuje, že Dávid, tento hriechom ranený a zlomený muž svoj hriech nielenže vyznal, ale vyjadril aj svoju hlbokú lútosť. Ak priznáš, že si išiel vlastnou cestou a teraz sa túžiš vrátiť na čistú a svätú Božiu cestu, pokorne a úprim-

ne vyznáš Bohu všetky vedomé hriechy a pomenuješ ich pravým menom, tiež sa budeš radovať z hojnosti Božieho milosrdenstva. Iba tak bude tvoje svedomie čisté a budeš môcť opäť prežívať dôverné spoločenstvo so svätým Bohom.

Svedomie, ktoré práve prežilo milosrdné a očisťujúce pôsobenie milujúceho Otca, ti opäť dovolí prežívať odvahu a dôveru na modlitbe: „*Keďže teda, bratia, máme dôveru, že vojdeme do svätyne skrze krv Ježišovu... pristupujme s úprimným srdcom v plnosti viery ako takí, ktorí majú srdce očistené od zlého svedomia...*“ (Židom 10, 19, 22). Skutočná smelosť pred Bohom má pôvod v čistom svedomí. V čistom a úprimnom srdci, ktoré miluje pravdu, sa zrodí aj smelá viera, bez ktorej je plné a radostné prežívanie spoločenstva s Bohom nemožné.

Keď vieš, že máš srdce čisté, spomienky na minulé hriechy už viac nebudú trápiť tvoje svedomie. Samozrejme, že Satan sa bude snažiť pokúšať ťa aj v tejto oblasti. Bude ťa obviňovať. Aby si však odrazil aj tie najsilnejšie nepriateľove útoky, musíš reagovať podobne, ako reaguje Boh, keď čistí tvoje vinou zafažené svedomie. Odpoveď spočíva v moci drahocennej krvi Pána Ježiša a jej pôsobení. V zjavení Jána čítame: „*A oni zvíťazili nad ním (satanom) pre krv Baránkovu...*“. Nielenže sa tešili z požehnania čistého svedomia, ale spoznali aj jeho tajomstvo pokoja a slobody. Haleluja!

***Pestovať živé spoločenstvo s Bohom,
je nemožné so zlými vlastnosťami***

Dôvod, prečo mnohí ľudia netúžia po výživnom mlieku Božieho slova je často skrytý. Stalo sa ti už niekedy, že keď si mal vysokú horúčku, stratil si chuť do jedla? Nech vyzeralo akokoľvek chutne, vôbec ťa nepriťahovalo. Podobne je to aj v duchovnom živote. Božie slovo nepriťahuje kresťana, ktorý je duchovne chorý.

Peter nás povzbudzuje k túžbe po Božom slove. Chce, aby sme sa stali žiadostivými *mlieka Božieho slova* (1. Petra 2, 2).

No varuje nás pred tým, čo túto túžbu po Božej strave môže uhasiť. Otvorene hovorí o jedinom možnom spôsobe, ako prekonať prekážky stojace na ceste k osobným stíšeniam s Pánom. Každá musí byť jednoducho **odstránená**. Inak náš „apetít“ nebude obnovený. Bezpodmienečne sa musíme zbaviť zlých vlastností. Inými slovami, treba robiť pokánie.

„A tak zložiac každú zlosť, každú lešť, pokrytectvá a závisť a všetky ohovárania... žiadostiví buďte mlieka bezo ľsti, Božieho slova, aby ste ním rástli na spasenie“ (1. Petra 2,1-2).

Písmo jasne hovorí, že nikdy nebudeme úprimne túžiť po Božom slove, ak sa nezbavíme duchovných chorôb, ktoré nás zbavujú duchovného apetitu.

Zlosť. V srdci mám horkosť a hnev na niekoho, kto so mnou nejednal správne. Nevieť odpustiť.

V koncentračnom tábore v Ravensbrücku pretrpela Corrie ten Boom neuveriteľné prikoria. Ešte bolestnejšie znášala neľudsky kruté zaobchádzanie s milovanou a zbožnou sestrou, ktorá tam napokon aj zahynula. Corrie neskôr vyznávala, ako musela sama so sebou bojovať, aby dokázala bývalým dozorcom odpustiť. Povedala: „**Odpustenie je skutok vôle. A vôľa sa môže rozhodnúť konať slobodne, bez ohľadu na teplotu srdca.**“

Ak nechceš niekomu odpustiť, bez ohľadu na to, koľko si kvôli dotyčnému človeku musel vytrpieť, neuškodíš jemu, ale sebe. Určite to naruší tvoj duchovný život. Dostaneš sa do zajatia človeka, ktorý ti ublížil a budeš ním spútaný, kým sa na základe svojej vôle nerozhodneš odpustiť mu. Iba vtedy budeš môcť vysloviť slová modlitby, ktorú učil Pán svojich učeníkov: *„A odpusť nám naše hriechy, lebo aj my odpúšťame každému svojmu vinníkovi“ (Lukáš 11, 4).* Ak si zaregistroval, že máš v srdci zlosť, nájdi si čas byť osamote s Bohom a úprimne dotyčnému odpusť. A potom mu budeš môcť prejavovať nepokryteckú lásku.

Lesť. Maskovanie sa a ospravedlňovanie svojich pádov, namiesto toho, aby sme vyznali svoje hriechy. Ide o živorenie v klamstve, a nie o život v úprimnosti a čestnosti.

Pokrytectvo. Falošné prezentovanie vlastnej osoby a snaha vlastnej pýchy „urobiť dojem“. Predstierame, že sme niekým iným než v skutočnosti sme.

Závisť. Reakcia na požehnanie iného podtrhnutá podozrievaním a nepravosťou. Túžba po tom, čo patrí inému.

Ohováranie. Použitie jazyka so zámerom niekoho zraniť alebo pohaníť. Ak počúvam niekoho, kto iného očierňuje, dopúšťam sa rovnakého hriechu. Je to vlastne pokus zmierniť pocit viny a nedostatočnosti tým, že upriamim pozornosť na hriech iného človeka.

Ak sa Božie slovo má stať našou duchovnou výživou, všetkého toho sa musíme zbaviť. Tak ako túži novorodenec po mlieku, keď je čas jesť, tak aj ty zatúžiš sýtiť sa Božím slovom, keď sa ocitneš pri otvorenej Biblii. To nám prikazuje Peter ako ľuďom, ktorí majú túžiť „*po duchovnom čistom mlieku, aby ním rástli na spasenie*“ (1. Petra 2, 2).

Pestovať živé spoločenstvo v duchu sebeckva je nemožné

Nedávno sa mi dostal do rúk list misionárky, ktorá už veľa rokov žije v Japonsku. Pohybuje sa medzi ľuďmi, s ktorými sa väčšina z nás nikdy nestretne. Svedčí ľuďom, ktorí pracujú vo vláde a v diplomatických kruhoch. Napisala:

„Prečo už v dnešnej dobe nepočujeme, že ako kresťania máme zaprieť sami seba a nieť svoj kríž? Keď som si prezerala knihy týkajúce sa kresťanského života, vydané

v posledných dvadsiatich rokoch niečo ma zaujalo. Mnohé z nich sa zaoberajú témou „urob si sám“. Podľa nich si každý čitateľ môže jednoduchým spôsobom skvalitniť kresťanský život. Pamätám sa, že knihy z čias môjho raného kresťanského života hovorili o sebazapieraní, o potrebe niesť svoj kríž, o svätom chodení s Bohom a prebývaní v Kristovi. Je to len moja domnienka, alebo skutočne sa pravé biblické učenie postupne vytráca?“

Možno práve toto mal na mysli čínsky vodca v Hong Kongu, keď napísal: „Na Západe, alebo v ‚slobodnom svete‘ vidím cirkev ako takú, ktorá sa výrazne, ale jednostranne stotožňuje len s mocným víťazstvom Ježišovho vzkriesenia. Západní kresťania túžia po úspechu, prosperite a dobrých veciach vzkrieseného Božieho Syna. Len málo z nich však túži po účasti na Kristových utrpeniach. V Ázii však vnímam medzi kresťanmi pravý opak. A to obzvlášť v krajinách, v ktorých sú ľudia obmedzovaní a prenasledovaní pre svoju vieru. Títo kresťania ochotne vstupujú do utrpení pre Krista. Pre nich je *účasť na Jeho utrpeniach odmenou a privilegiom*.“

Apoštol Pavel sa modlil: „*aby som poznal Jeho aj moc Jeho vzkriesenia, mal účasť na jeho utrpeniach, bol Mu podobný v jeho smrti* (Filipským 3, 10). Prorok Ámos nám pomáha pochopiť túto Pavlovu túžbu otázkou: *Či idú dvaja pospolu, ak sa nezhodli?*“ (Ámos 3, 3). Ak túžime kráčať v moci Jeho vzkriesenia, mali by sme byť ochotní kráčať aj v Jeho utrpeniach. Privlastniť si len česť spoločenstva s Kristom, znamená nemať nič.

Na inom mieste Pavel zdôranňuje svoju bolesť z neopätovanej lásky. Veriacim, ktorí začali spochybňovať jeho apoštolské postavenie, napísal: „*Ja veľmi rád vynaložím všetko, aj seba samého vynaložím za vaše duše. Keďže vás ja teda tak veľmi milujem, máte ma vy menej milovať?*“ (2. Korintským 12,

15). Pri inej príležitosti opísal skutočnú lásku slovami: „*Láska je trpezlivá... nie je sebecká...*“ (1. Korintským 13, 4-5). Takúto čistú, nesebeckú a zhovievavú lásku zosobnil Pán Ježiš Kristus.

Keď prišiel do nášho nemilujúceho sveta, priniesol Božiu lásku v ľudskej podobe. Jeho skutky, slová, najhlbšie myšlienky, Jeho dokonalé oddanie sa vôli svojho Otca, to všetko je prekrásny obraz lásky, ktorá nikdy nebola sebecká. Z lásky k ľuďom odmietol využiť výhody, ktoré mu poskytovala Jeho ľudská dokonalosť. Od kolisky po kríž, od narodenia po smrť sa v láske skláňal k biednemu človeku.

Pán Ježiš na zemi „*položil za nás dušu...*“ (1. Jánov 3, 16). Ani blížiacia sa agónia kríža nemohla uhasiť Jeho lásku. „*Ježiš vedel, že prišla Jeho hodina odísť z tohto sveta k Otcovi, a keďže miloval svojich, ktorí boli na svete, dokonale im preukázal lásku*“ (Ján 13, 1). Vo svojej láske trpel nesmiernou bolesťou. A trpel až do konca.

Ak túžim po dôvernom spoločenstve s naším Spasiteľom, musím sa podrobiť sebaskúmaniu. Musím sa pýtať:

Využívam hodnoty, dary a možnosti, ktoré mi Boh zveril len pre vlastné dobro, alebo som ochotný sa ich vzdať a položiť aj svoj život za iných? Viem milovať úprimnou láskou a milovať aj vtedy, keď mám pre svoju lásku trpieť?

Božia láska je úžasným kontrastom našej generácie, ktorú charakterizujú dve slová: „ja prvý“. Žijeme v dobe, ktorá prehlasuje, že sebaláska je cnosť, a že moje práva sú dôležitejšie ako blaho druhých. Práve toto sebauctievanie Písmo označuje za jedno zo znamení posledných dní: „*Ludia budú totiž sebeckí, milovníci peňazí, chvastaví, ... milovníci skôr rozkoší ako Boha*“ (2. Timoteovi 3, 2-4).

Alexander MacLaren vyhlásil, že chodník vedúci k vyšším duchovným krásam je poznačený zakrvavenými stopami sebaobetovania a umŕtvenej sebalásky.

Každý náš hriech je dôkazom zdedenej tendencie zameriavať sa **na seba**. Oswald Chambers definuje tento sebecký

postoj slovami: „Nárok na moje právo a vlastnú osobu mám len ja.“ Dodáva, že „bez ohľadu na to, či má podobu rešpektovaného správania, alebo podobu nemorálnosti, je to rovnako nebezpečné“. Nariekame nad sebeckým, bezcitným, krádežami, či vykorisťovaním nevinných, ale musíme si uvedomiť, že hriech egocentrizmu sa prejavuje aj oveľa rafinovanejšími a lstivejšími spôsobmi.

Uvedomme si, že jadrom každého rodinného problému, spoločenského nátlaku, a dokonca i väčšiny problémov v cirkvi je dožadovanie sa vlastných práv a nárokov: mám právo na svoj čas, na svoje peniaze, na svoje spôsoby, na svoje túžby a svoju vôľu. V skutočnosti tak potvrdzujem všadeprítomnosť zdedeného sklonu k sebeckému, pre ktorý nemôže byť viditeľná sebaobetujúca sa Božia láska.

Nebeský pohľad

Len ak sa na seba pozrieme Božími očami, môžeme zbadáť svoje sebecké. Prekladateľ J. B. Phillips vo svojom diele Listy mladým zborom parafrázoval Pavlovu modlitbu za veriacich v Kolosách nasledovne: „Prosíme Pána, aby vám dal múdrosť a duchovný zrak, ktorým budete schopní vnímať všetky veci z Božieho pohľadu.“. Ak sa necháme viesť Pavlovým modlitebným príkladom a budeme Boha prosiť, aby nám otvorili duchovné oči, uvidíme svoju situáciu pravdivo, a na svoj život sa už nebudeme dívať sebeckými očami, ale Božím pohľadom. Celé spektrum nášho života je nejasné, kým sa naň nezačneme pozeráť Božími očami.

Jedného dňa naša dlhoročná priateľka režila nevy-svetliteľný nepokoj. Vďaka stíšaniu v modlitbe a túžbe vnímať svoju situáciu z Božieho pohľadu však našla upokojenie. O druhej ráno zazvonil telefón. „Viete, kto dnes v noci riadil vaše auto?“ spýtal sa policajt na druhej strane telefónnej

linky. „Áno. Moji dvaja synovia, ktorí sa vracajú z kresťanskej konferencie mládeže,“ odpovedala. „Tak potom mám pre vás smutnú správu. Vodič za volantom zaspal a vaše auto narazilo do stromu vedľa cesty. Vodič je mŕtvy a nie je nádej, že druhý mladý muž následky nehody prežije!“ Šokujúca správa ohromila matkino milujúce srdce.

Zložila telefón a volala k svojmu nebeskému Otcovi: „Ó, Bože, čo mám teraz robiť? Čo má matka v takom žiali vykonať?“ Keďže sa ako oddaná kresťanka už dávno naučila modliť a biblicky premýšľať, prišiel jej na myseľ verš z Biblie: „*Vo všetkom ďakujte*“ (1. Tesalonickým 5, 18). „Ale Pane,“ pokračovala, „Ty vieš, že teraz nedokážem byť vďačná. Moje srdce je chladné, prázdne a zlomené. Ale túžim Ťa aj teraz počúvnuť. Chcem Ti ďakovať. Prosím, vykonaj vo mne zázrak a aj v tejto tragickej hodine mi daj do srdca vďačnosť.“ Začala ďakovať. Keď mi o tom neskôr rozprávala, vyznávala že aj pri vyslovení slov: „Ďakujem Ti, Otče, za to, aký si,“ bolo jej srdce chladné. Ved' práve jej zahynuli obaja milovaní synovia! Svätý Duch však v jej srdci spôsobil zázrak. Vo chvíli, keď sa bez výhrad spoľahla na Božie slovo i ďakovala Bohu za všetko, čo robí, aj keď tomu nerozumie, naplnil ju hlbokým povzbudením, potešením, istotou, ale aj úprimnou vďačnosťou. Počas nekonečných nočných hodín pôsobil v jej srdci Tešiteľ, Svätý Duch, ktorý pôsobí všade tam, kde vífazi Božie slovo, oddaná viera a poslušnosť srdca. Keď prišlo ráno, jej oči boli plné slz, no v hĺbke srdca prežívala neuveriteľnú útechu, Boží pokoj a uistenie o nemiacej sa Božej láske k nej i celej rodine. Je to nádherné svedectvo o Božích dotykoch a Jeho milosti v živote matky, ktorá Mu dovolila, aby ju ukryl v náručí svojej nekonečnej lásky. Povedala, že v najhroznejšej noci svojho života zaplavil jej dušu nadprirodzený Boží pokoj, ktorý prevýšil akékoľvek ľudské chápanie. Jej viera zvíťazila nad ťažkými okolnosťami života.

Keď žiješ v dôvernom vzťahu s Bohom, veľmi skoro si uvedomíš, že vďaka a viera sú prepojené. Ak ich necháš pôsobiť

uvidíš problémy života inak. Potom aj v skúške a trápení budeš pokojný a posilnený Jeho sľubom, že „milujúcim Boha, povolaným podľa rady (Božej), všetky veci slúžia na dobro“ (Rímskym 8, 28). Toto zaslúbenie nemusí byť len chladnou, prázdnu a často citovanou pravdou. Pre Božie dieťa, ktoré nebeský Otec miluje, a ktoré túto lásku prijíma, je realitou. Takže, chváľ Pána. Vždy. Bez ohľadu na to, ako cítiš. Ani v tvojom, ani v mojom živote nikdy nenastane situácia, kedy by sme nemohli Bohu vzdávať úprimnú vďaku a chválu.

Nedávno som od dlhoročných misionárov pracujúcich v ťažkých podmienkach krajín Stredného Východu dostal list. Brat Stan, misionár plný viery a túžby priniesť evanjelium hynúcim dušiam, v ňom napísal: „Chválim svojho Pána za to, aký je a nielen za to, čo mi dáva. Ja Ho vlastne chváliť musím. Inak žiť neviem.“ Vráťim sa ešte k výroku Corrie ten Boom, ktorá tak veľa písala o odpustení. Táto Božia žena spoznala, že chvála Pána je vlastne vecou vôle. A chváliť Ho treba bez ohľadu na náladu a okolnosti. Keď sa rozhodneme chváliť Boha, určite nás naplní svojim hlbokým pokojom a uistením o svojej nemeniacej sa láske k nám. Bez ohľadu na to v akej situácii sa ocitneme.

Všimni si, že Biblia nám nehovorí, aby sme ďakovali **za** všetko, ale **vo** všetkom. Ozajstné uctievanie Boha je len vtedy, keď sa na okolnosti života dívame z nebeskej perspektívy. Je teda na nás, či naša reakcia bude reakciou sebalútosti, alebo prejavom rýdzeho žiaľu. Zapamätaj si, že to platí bez ohľadu na to, či sme v zhromaždení kresťanov alebo v nemocnici.

Hoci má človek prirodzenú tendenciu ľutovať sa, srdce zamerané na Ježiša Krista Ho bude chváliť aj vtedy, keď prídu búrky života.

Väčšina z nás zlyhá už pri prvom náznaku bolesti. Potom prídu pochybnosti, a my sa začneme utápať v sebalútosti. Tento proces často urýchli i prejavenie sú-

strasti. No Boh vo svojej veľkej láske k nám nič podobné nerobí. Prebodnutou rukou svojho Syna nás uchopí a povie: „Vstúp do dôverného spoločenstva so mnou. Vstaň, a svieť.“ Ak nám Boh zlomí srdce, aby mohol uskutočniť svoj zámer, potom Mu ďakuj aj za to. (Oswald Chambers, *My utmost for His Highest, parafráza*).

Ak chceme porozumieť tomu, ako nás Boh oslobodil od nás samých, je potrebné, aby sme sa naučili hľadiť na svoj život nebeským pohľadom.

Božou odpoveďou na egoistický život, či život zameraný len na svoje záujmy, znamená **smrť**. Aj keď musíme na ceste životom čeliť gravitačným silám sebeckva, úprimná viera sa vždy bude radovať z večnej Božej pravdy: „*Ved' ste zomreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu*“ (Kolosenským 3, 3).

Ak sme **skrytí s Kristom v Bohu** na základe Jeho **smrti** a **vzkriesenia** (Rímskym 6, 2-4), potom nás Boh skutočne zbavil nášho egocentrizmu a sebeckva. Môžeme sa úprimne tešiť z daru nebeského pohľadu, ktorým vnímame pozemské okolnosti.

Starý človek zomrel a ako znovuzrodení kresťania sme sa stali novým Božím stvorením. To je výsledok spasenia.

V Kristu som zomrel a v Kristu som vstal,
v Ňom som sa nad zvodmi víťazom stal.
V Kristovi sedím už na nebesiach,
radosť tak prežívam, nie z pekla strach.

Ak prežijeme naše nové duchovné postavenie tak, že sme ľudia spoluukrižovaní s Kristom, potom sa náš každodenný sebecký život zameraný na seba zmení na život, ktorého stredobodom je Pán Ježiš Kristus. Trvalé dôverné priateľstvo s Ním je možné len vtedy, ak sme sa naučili dôsledne a vytrvalo bojovať so svojím sebeckvom – ako pretrvávajúcim a celoživotným problémom.

Môj celoživotný problém

Položme si otázku „Je môj život skutočne zameraný **na Krista**, alebo sa zameriavam **na seba**?“

Človek, ktorý je zameraný len na seba, veľmi rýchlo pocíti nepriateľstvo voči človeku, ktorý „ohrozuje“ jeho blahobyť, pohodlie, ego alebo potešenie. G. Campbell Morgan sa o egocentrickom živote človeka vyjadril takto: „Egocentrizmus je podstatou hriechu a jadrom každej nevraživosti. Je základom i obsahom samotného pekla.“

Raz som počul modliť sa ženu, ktorej modlitba bola veľmi úprimná. Bolo zrejmé, že Boha osobne pozná a vôbec nepochybovala o Jeho moci zmeniť jej život. Volala: „Pane Ježišu, objím ma svojou láskou. Prived' ma ku krížu, aby som tam našla svoju smrť. Už nechcem žiť ako doteraz. Chcem zomierať, aby si Ty žil vo mne!“ Jej modlitba vo mne zanechala trvalý a hlboký dojem.

Táto znovuzrodená žena vedela, že už je spasená. Svoje oslobodenie prijala vďaka smrti a vzkrieseniu Pána Ježiša. Na druhej strane si však plne uvedomovala, že ani život s Kristom ju neoddelil od fyzického tela. Vyznávala svoju túžbu po víťazstve nad sebestvom, nad svojou starou prirodzenosťou. Svojou modlitbou vyjadrila túžbu po intenzívnejšom a dôvernejšom vzťahu so svojím Pánom. Keď som nad celou vecou neskôr znovu uvažoval, uvedomil som si, že aj Pavel o tom hovorí: „...lebo keď podľa tela žijete, iste umriete, ale ak skutky tela duchom umŕtvujete, budete živí“ (Rímskym 8, 13).

Nasledujúce myšlienky môžu pomôcť každému, kto sa chce hlbšie zamýšľať nad dôležitosťou tohto verša a hľadá pomoc pre praktický život.

„...lebo keď podľa tela žijete, iste umriete, ale ak skutky tela duchom umŕtvujete, budete živí“ (Rímskym 8, 13).

1. V gréčtine je zámeno **vy** v spojení so slovesom **mŕtvite** podmetom, a je v činnom rode.

Biblický fakt: Ak mám byť oslobodený od skutkov svojho tela, čiže sebeckého života, **musím aktívne spolupracovať s Bohom.**

2. Tento verš nám hovorí aj o tom, že Boh zabezpečuje víťazstvo nad sebeckými a telesnými **skutkami** prostredníctvom **Ducha** ako Božieho popravcu.

Biblický fakt: Hoci musím byť na celom procese modlitebnej a aktívnej účastný, svoje sebecké sámsť umŕtviť nemôžem. To môže **len Svätý Duch.**

3. Na tomto verši je zaujímavé aj to, že je písaný v prítomnom čase. Poukazuje na praktickú nutnosť modlitebnej a aktívnej spolupráce s Bohom a na to, že spolupráca s Ním musí prebiehať **neustále.**

Biblický fakt: Na základe úprimnej túžby vyslovenej v rozhodnej modlitbe môže Boh prostredníctvom Svätého Ducha umŕtviť sebecké sámsť kresťana, i všetky jeho telesné skutky do takej miery, že prežije skutočnú zmenu života. Táto skúsenosť však nemôže byť len nejakou „jednorázovkou“. Nie je to raz navždy. Deje sa to vždy na modlitbe, pri pokání, v spolupráci so Svätým Duchom. Čím dôslednejšie sa budeme spoliehať na „popravčiu službu“ Svätého Ducha, tým dôslednejšie budú naše sebecké skutky usmrcované. **Boh pri usmrcovaní nášho sebeckého sámsť vo všetkých podobách počíta s našou každodennou spoluprácou i neustálou a vernou spoluúčasťou. Je to skúsenosť, ktorá nesmie byť súčasťou vzdialenej minulosti.**

Prenesme sa v predstavách do súdnej siene. Pred nami stojí muž súdený za vraždu. Po preskúmaní dôkazov nezostá-

va nič iné, ako prehlásiť a potvrdiť, že je vinný. Sudca vynáša rozsudok: „Tento muž je vinný. Preto je odsúdený na smrť.“

Tým sa úloha sudcu skončila, a odchádza preč. Predstavte si však, že by sa pokúsil vykonať rozsudok smrti sám. Po vynesení rozsudku by si znovu sadol do sudcovského kresla, vytiahol by pištoľ a vraha zastrelil. V tej chvíli by sa sám sudca stal vinným z vraždy.

Jedinú vec, ktorú môže sudca po vyhlásení rozsudku smrti ešte urobiť, je odovzdať odsúdenca do rúk kata.

Tak ani my nemôžeme urobiť nič iné, len uznať, potvrdiť a vyznať svoje sebeckvo. Musíme nad ním vyniesť súd tak ako sudca v súdnej sieni. Tak ako nemá moc siahnuť na život vraha, ani my nemáme moc usmrtiť skutky sebeckva. Vďaka Bohu, že zabezpečil spravodlivého Božieho popravcu – Svätého Ducha, ktorý má moc zneškodniť potenciálne sebeckvá v našom živote.

Áno. Len z Božej milosti sme „prostredníctvom služby Svätého Ducha“ schopní umŕtvovať „skutky tela“ a prejavy pýchy. Ak dobrovoľne, rozhodne a v pokore prijmeme túto úžasnú ponuku, budeme skutočne slobodní. Len tak budeme prežívať praktické oslobodzujúce pôsobenie Ducha. Bude to radostný život, ktorého stredobodom bude sám Pán Ježiš Kristus.

Vďaka jasnému biblickému učeniu o „starom človeku“ som sa veľakrát modlil takto: **„Pane, prived' ma prostredníctvom svojho Ducha na kríž. A miluj ma láskou, ktorá usmrtí moje sebeckvo. Túžim žiť život, v ktorom nebudem žiť ja, ale Pán Ježiš Kristus.“**

Nemýľme sa! Najdôležitejším zámerom sýtenia sa Božím slovom nie je to, aby sme v živote dosiahli vyššiu úroveň osobnej spokojnosti. Vieme, prečo starozmluvný kňaz oddeľoval najlepšie ovce zo stáda a staral sa o ne s výnimočnou pozornosťou? William Still zdôrazňuje, že najlepšie ovce boli od narodenia určené na obetovanie. Kresťania sa až príliš často nesprávne domnievajú, že Pána Ježiša Krista môžu

potešit hudobnými výkonmi alebo rečníckymi schopnosťami. Neraz sa pred davom kresťanských divákov hrajú na „zlatých medailistov“. Milujúci Boh nás trpezlivo vychováva a kŕmi svojím Slovom. No nikdy nie preto, aby nás duchovne vykrmil, ale aby každú oblasť nášho života mohol položiť na oltár ako obeť sebe. Aby sme mohli žiť hojným a plným životom pre Neho, musí v nás zomrieť všetka sebaľútosť, sebestačnosť, sebecko, egocentrizmus, vlastné potešenia, sebaspravodlivosť, sebaospravedlňovanie...*

S bolesťou v srdci apoštol Pavel napísal, že okrem Timoteja nenašiel nikoho, kto by sa úprimne staral o zbor v Kolosách. Kresťania v tomto meste sa ešte nenaučili, že láska „nehľadá svoje vlastné“. Filipským napísal: „...*lebo všetci ostatní hľadajú len svoje, a nie to, čo je Ježišovo Kristovo*“ (Filipským 2, 21).

Kde sú dnes kresťania, ktorým **skutočne** záleží na prenasledovaných kresťanoch v rôznych častiach sveta? Sme takí zaneprázdnení vlastným životom, že nemáme čas preukázať ani trochu lásky trpiacim, o ktorých sa nikto nestará. Pamätajme, že len Božia láska nehľadá svoje vlastné a je zhovievavá. Tak ako pohár octu musí byť najskôr vyprázdnený a umytý, aby sa stal vhodnou nádobou na sladký ovocný džús, tak aj náš sebecký život musí byť najskôr usmrtený, aby mohol byť naplnený Božou láskou. Chváľme Boha za službu Svätého Ducha, ktorý spĺňa obe tieto úlohy.

Kresťan sa neustále musí spoliehať na Svätého Ducha, pretože je jediný, kto dokáže umŕtvovať jeho sebecké postoje

---

* Samozrejme v týchto riadkoch nijakým spôsobom nikoho nepovzbudzujeme k seba vražede. Smrť v biblickom ponímaní neznamená zánik, ale oddelenie. Napríklad fyzická smrť je oddelenie ducha od tela. Večná smrť je večné oddelenie ducha od Boha. Podobne je usmrcovanie sebeckých postojov ich neustálym oddeľovaním a odstraňovaním z nášho života a správania. To sa môže uskutočniť len prostredníctvom Svätého Ducha.

a naplňat ho Božou láskou: „...lebo láska Božia je nám rozlita v srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý je nám daný“ (Rímskym 5, 5).

Ak nájdú tieto pravdy v tvojom srdci odozvu, Svätý Duch ti začne odhaľovať pravdy Božieho slova.

Dôverné spoločenstvo s Bohom sa bez dôslednej inventúry srdca a nepretržitého sebaskúmania nemôže udržať v plnosti a požehnaní. Dávajme si dobrý pozor, aby v našom živote nebolo niečo, čo by brzdilo dôverný vzťah s Bohom.

Duchovný test

1. Som si vedomý nejakého nevyznaného hriechu, z ktorého som ešte neurobil pokánie?
2. Mám problém
  - s odpúšťaním?
  - s milovaním ľudí, ktorí sa mi nepáčia?
  - s pokrytectvom, aby som urobil na ľudí dojem?
  - so závišťou? Závidím tým, čo majú viac majetku či talentu?
3. Keď Boh očistil moje svedomie, mám smelosť a dôverujem Mu?
4. Je môj život skutočne zameraný na Krista, alebo sa ešte stále zameriavam na seba?

---

*S Pánom keď verne kráčať vo svetle Jeho slov,
žiari nám sláva Pánova na ceste pútnikov.
Vôľu keď Jeho konáme, žehná nám našu púť,
všetkým tiež, ktorí veria Mu a chcú Ho poslúchnuť.*

*Nepriblíži sa taký tieň, nepríde taký mrak,
ktorý by úsmev Ježišov nezahnal, nechal tak.
Pochybnosť každá, každý strach, každý ston, každý plač,
nezmôžu tých, čo veria Mu a chcú Ho poslúchať.*

*Potešenia sa zbavíme veľkosť tej lásky znáť,
pokiaľ na oltár Pánovi nechceme všetko dať.
Priazňou On takých vyznačí, radosť dá stálu tým,
ktorí Mu vernosť dokážu a chcú byť poslušní.*

*V dôvernej sediac blízkosti pri Jeho nohách tam,
či idúc Jemu po boku, spravíme, čo chce Pán.
On kam nás pošle, pôjdeme, odvahu mnohú maj,
nikdy sa neboj, v každý čas ver len a poslúchaj!*

John H. Sammis

Osobné stíšenie

Domnievať sa, že dokážeme zvládnuť deň aj s jeho problémami bez toho, žeby sme najskôr načerpali potrebnú silu od Pána Ježiša Krista a z Biblie, je prejavom veľkej pýchy.

Dávid prirovnal duchovne produktívny život k semienku, v ktorom drieme sila a hojnosť budúcich plodov. Píše, že človek, ktorý rozjíma nad Božím slovom je človekom, ktorý vydá ovocie svojím časom *...a všetko, čo robí, sa vydará*“ (Žalm 1, 3).

Čo je to za človeka? Čo ho charakterizuje? Dávid ho vidí ako človeka, ktorý *„má záľubu v zákone Hospodinovom o Jeho zákone rozjíma dňom i nocou“* (Žalm 1, 2).

Novým kresťanom, ktorí práve prijali Pána Ježiša, často hovorím, že Satanovi ničím nepripraví také veľké ťažkosti, ako práve dôsledným čítaním Božieho slova (aspoň jednu kapitolu denne). Prečítaj si určitú časť Písma, a potom sa k nej znovu vráť. Čítanie bude plodnejšie, ak sa zastavíš pri každom verši a popremýšľaš nad jeho obsahom. Videl si už niekedy ako prežúva krava? Keď potravu čiastočne požuje, prehltnie ju. Po čase si ju znovu vráti do úst, a žuje. Takto z nej získa všetky živiny. Tomu sa podobá aj rozjímanie a premýšľanie o Božom slove.

Poznal som človeka, ktorý sa obrátil v deň svojich sedemdesiatych narodenín. Bibliu poznal veľmi málo, nikdy nechodil do kostola, ani nemal žiadne vyššie vzdelanie.

Napriek tomu ho túžba rásť v milosti, v láske a v poznaní Pána Ježiša Krista tak hnala k čítaniu Božieho slova, že v čase svojho odchodu do nebeského domova vo veku osemdesiattri rokov mal celú Bibliu prečítanú trinásť ráz. Dôsledne a každý deň si môžeš čítať Bibliu aj ty; bez ohľadu na vek a vzdelanie.

Otvorená Biblia, čisté srdce, sklonené kolená a pokorná prosba: *Otvor moje oči, aby som videl zázraky Tvojho zákona*“ (Žalm 119, 18), ti otvoria cestu k plodnej chvíľke s Pánom.

Niektorí ľudia si neuvedomujú, že osobné stíšenie má za cieľ obojstranný rozhovor s Pánom. Boh sa nám prihovára nielen pri čítaní Biblie, ale aj pri uvažovaní nad ňou. Žiaľ, mnohí ľudia nechápu, že keď sa nám Boh prihovára, vlastne sa k nám skláňa. K nám, ktorí sme nehodní. A je preto prirodzené, že od nás čaká modlitebnú odpoveď. Keď **rozjímame** nad Božím slovom, stane sa súčasťou nášho **myslenia**. Keď **vykonáme** vôľu Božieho slova, stane sa súčasťou nášho života.

Možno sa pýtaš: „Ako Boh ku mne hovorí, keď si čítam Bibliu?“ Osobne mi pomáha, keď sa zamýšľam nad každým veršom, ktorý si prečítam a súčasne si položíť niekoľko otázok. Niektoré z nich mi pred mnohými rokmi navrhol jeden veriaci priateľ. Stali sa mojím sprievodcom v dôvernom a modlitebnom očakávaní na Boha. Pomáhajú mi pri vnímaní Jeho reči a vôle pre môj život. Keďže si ich už dlhé roky pripomínam, vynárajú sa mi pri čítaní Božieho slova automaticky. Rád sa s tebou o ne podelím.

Na niektoré z nich bude nutné reagovať konkrétnym činom. Niektoré si budú vyžadovať odpoveď viery a zmeny názoru. Ďalšie ťa upozornia na konkrétne nebezpečenstvá a varovania. Iné v tebe vzbudia túžbu uctievať Pána a chváliť Ho. Zase iné ti pomôžu rozpoznať nenápadné úskoky nepriateľa, a pomôžu ti pochopiť, ako sa môže Ježišovo víťazstvo nad Satanom stať tvojím osobným víťazstvom.

Odozvou je poslušnosť

Ak má byť naše srdce naladené na Boží hlas, musíme neustále chrániť a strážiť náš dôverný vzťah s Pánom. Aj naše osobné stíšenia budú živé a plodné len vtedy, ak budeme svoju vôľu lámať Jeho vôľou. V opačnom prípade môžeme počítať s tým, že v našom duchovnom živote dôjde k stagnácii.

Podriadená vôľa je podmienkou živého spoločenstva s Bohom

Pri čítaní Biblie si polož tieto otázky:

ČO SOM NAŠIEL V TOMTO VERŠI:

Príkaz, ktorý mám poslúchnuť?
Hriech, ktorý mám opustiť, alebo sa ho vyvarovať?
Dobry príklad hodný nasledovania?
Zlý príklad, ktorý ma varuje?

Chápeš, ako ťa môžu tieto otázky „vtiahnuť“ do osobného, obojstranného vzťahu s Pánom? Určite ťa nenechajú len v stave **premýšľania** o pravdách, ktoré si si prečítal. Ak si na ne odpovieš s vedomím, že si v Božej blízkosti, zistíš, že sa nedá vyhnúť **aktívnej reakcii** na Božiu reč.

Uvedom si, že Svätý Duch je s tebou. Poslaním Božieho slova je posunúť ho o 30 centimetrov nižšie - z hlavy do srdca. Preto musíš mať srdce otvorené a úplne sa spoliehať na Pána.

Žijeme v nebezpečných dňoch. Svet sa vo svojej rebélii a neposlušnosti Božím prikázaniám rúti do istej záhuby. Ak máme správne vplývať na generáciu, ktorá Krista odmieta, musíme Mu byť úplne poslušní a oddaní. Poslušnosť pravdám, ktoré nám Boh doteraz zjavil, je podmienkou, aby Jeho moc mohla cez nás prúdiť do núdzneho sveta.

Nedávno som si s manželkou čítal úryvok z knihy Oswalda Chambersa „To najlepšie pro Jeho slávu“. Oslovili nás nasledovné myšlienky:

Poslúchni Boha v tom, čo ti práve ukázal a hneď sa zjavi ďalšia vec... Možno si povieš: „Tomuto nerozumiem. Možno to jedného dňa pochopím.“ No nie je potrebné, aby si to pochopil v budúcnosti, ale hneď teraz. Pretože chápanie duchovnej pravdy nespočíva v štúdiu, ale v poslušnosti. Boh reaguje aj na ten najmenší náznak poslušnosti a určite ti otvorí okná nebies, aby si uvidel aj tie najhlbšie Božie pravdy. No Boh ti neodhalí nič nové, pokiaľ Ho neposlúchneš v tom, čo si už pochopil.

Dvaja známi misionári Charles T. Studd a Hudson Taylor sa delili o podkrovnú izbu. Jedného dňa sa Taylor nadržanom zobudil a uvidel svojho spolubývajúceho skloneného nad otvorenou Bibliou pri blikajúcej sviečke. Spýtal sa ho, ako dlho pri nej už sedí. Studd sa priznal:

„O polnoci som sa zobudil a nemohol som uniknúť slovám Pána Ježiša: „*Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázania* (Ján 14, 15). Pýtal som sa sám seba, či som ochotný Pána Ježiša vo všetkom poslúchať a byť Mu úplne oddaný. Potom som si otvoril Bibliu a zvyšok noci som strávil čítaním štyroch evanjelií a vyhľadávaním každého prikazu, ktorý dal Pán Ježiš svojim učeníkom. Keď som našiel prikázanie, ktorému som z Božej milosti bol poslušný, poznačil som si ho a vedľa neho napísal slovo haleluja. Keď som však narazil na prikázanie, ktoré som ešte nesplnil, vyznal som Mu to a oddal

sa Jeho milosti. Zaviazal som sa poslúchať Ho a takto Mu dokázať svoju lásku.

Milý čitateľ, len keď kráčame s Pánom v svetle Slova živého, môžeme spolu s autorom piesne prehlásiť, že skutočne slobodní sú len tí, ktorí Mu veria a sú poslušní.

Pôsobenie verry

Pri čítaní Biblie sa pýtaj:

JE V TOMTO VERŠI:

Zaslúbenie, ktoré si mám privlastniť?

Varovanie, pred niečím, na čo si mám dávať pozor?

Biblia je plná Božích zaslúbení. Je nevyhnutné, aby sme si ich vierou privlastnili. Súčasne si však všimajme aj Jeho varovania. Božie sľuby sú príjemnejšie než varovania, no prisvojovať si len sľuby a nevšimáť si upozornenia, neznamená žiť vierou. Naopak, je to živorenie v domnienkach.

Počas každodenného čítania Biblie si všimaj každé Božie zaslúbenie. Uvedom si ich a uver im. Prijmi ho za svoje. Len tak sa stanú súčasťou tvojho života, myslenia a viery, ktorá bez Božích sľubov nemôže pôsobiť v žiadnom srdci. Prostredníctvom viery postavenej na Božom slove ti Pán Ježiš Kristus dá všetku potrebnú silu na chodenie s Ním v poslušnosti.

Každé zaslúbenie, ktoré ti Boh predkladá, sa môže stať „živou“ súčasťou tvojho putovania s Ním. Nemá zostať len púhym poznatkom tvojej mysle. Zmocni sa ho celým srdcom. Viera môže rásť len vtedy, keď srdce uchopí Božie zaslúbenie a podrží si ho. Je napísané: „*Teda viera je z počúvania skrze slovo Kristovo*“ (Rímskym 10, 17).

Premýšľal si už niekedy nad tým, čo je opakom viery? Odpoveď nie je taká jednoduchá, ako sa môže na prvý pohľad zdať. Povedať, že nevera je opakom viery, by znamenalo vyhnúť sa plnému zmyslu tejto otázky. Predstav si tri neodlučiteľné „sesternice“ duchovného života. Prvou je **viera**, druhou **závislosť** od Boha a treťou **pokora**. Teraz si predstav tri „sesternice“ duchovnej smrti. Prvou je **nevera**, druhou **nezávislosť** a treťou **pýcha**.

Človek viery je človekom, ktorý vo všetkom dôveruje Pánu Ježišovi Kristovi pretože si uvedomuje úplnú závislosť od Jeho moci, a vie, že bez Neho nedokáže nič urobiť. Pri čítaní Biblie si muž viery neporušiteľné Božie zaslúbenia nielen všimne, ale si ich aj privlastní.

Pán Ježiš svojim učeníkom povedal: „...*bezo mňa nemôžete nič robiť*“ (Ján 15, 5). Kým kresťan nepochopí, že vo vlastnej sile je pre večné Božie zámery nepoužiteľný, Boh nemôže cez neho konať svoje dielo. Človek sa nesmie spoliehať na seba. Môže dôverovať len Bohu, a len od Neho byť závislý. A to sa rodí len v pokornom srdci.

Na druhej strane vidíme **človeka nevery**. Ten sa považuje za takého nezávislého, že nepotrebuje ani Božiu pomoc, ani Jeho múdrosť. Je smutné, že koľko miliónov ľudí nechce byť závislých od Pána Ježiša a odmietajú aj večnú záchranu. Rovnako smutné je, že aj mnohí kresťania v každodennom živote nežijú v závislosti od Krista. Každá forma ľudskej nezávislosti sa rodí v pyšnom a nepodriadenom srdci.

Môžeme preto konštatovať, že opakom viery je pýcha, zatiaľ čo opakom nevery je pokora. Napriek názoru mnohých, sebadôvera, sebavedomie a sebestačnosť sú nepriateľmi viery.

Svet a jeho vplyv na ľudské srdce má za cieľ nafúknuť našu pýchu, sebavedomie a sebestačnosť, a tak oslabiť našu dôveru v nadprirodzenú moc vzkrieseného Krista. Preto nás Boh nenechal na ceste životom samých a bez zaslúbení, za ktorými stojí nekonečná sila živého Boha. Ani jedného z nás

neponechal Pán Boh napospas svetskému vplyvu alebo vlastným nápadom či dôvtipu.

G. K. Chesterton (1874–1936) odhalil paradox sebestačnej pýchy:

To, čím dnes trpíme, je skromnosť na nesprávnom mieste. Sme až príliš skromní voči pravde, pretože o nej pochybujeme. O takú skromnosť Boh nestojí. Človek by mal v prvom rade pochybovať sám o sebe a byť skromný v sebadôvere, a nie voči pravde. Je to vlastne úplne obrátené.

Žiaden kresťan nemôže prijať plnosť Božieho požehnanie, kým je závislý od rady a múdrosti ľudí, alebo sa spolieha sám na seba. Jeho závislosť a dôvera musia byť zakotvené v Pánu Ježišovi Kristovi. Tak ako voda prirodzene stečie na najnižšie miesto, tak ani Svätý Duch, ktorého Ježiš opísal ako *živú vodu*, nebude tiecť do života človeka, ktorý je v duši... *nadutý*... (Abakuk 2, 4).

Svätý Duch **bude** v hojnosti pretekať zo srdca každého veriaceho, ktorý sa poddá Jeho mocnej ruke a čaká na Jeho zmocnenie.

„V posledný veľký deň slávnosti stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a napije sa. Ako Písmo hovorí: Rieky živej vody potečú z vnútra toho, kto verí vo mňa“ (Ján 7, 37–38).

Piť z tejto živej vody môžeš každý deň. Stačí len padnúť k nohám Pána Ježiša a prežívať duchovné naplnenie. Takto naplnený život sa prejaví aj navonok. Ľudia si ho nebudú vedieť vysvetliť ani na základe talentu, vzdelania či schopností, pretože ho bude charakterizovať prúd Svätého Ducha, ktorý bude ako rieka vytekať z tvojho najhlbšieho vnútra.

Pamätaj si, že prostredníctvom osoby Svätého Ducha náš vzkriesený Pán Ježiš Kristus žije v každom znovuzrozenom Božom dieťati. Každý znovuzrozený kresťan je akýmsi vysunutým pracoviskom Pána Ježiša. Prostredníctvom neho totiž Svätý Duch koná svoje dielo záchrany.

„A my sme predsa chrám Boha živého, ako povedal Boh: Prebývať budem v nich, a oni mi budú ľuďom“ (2. Korinským 6, 16).

Áno. Sme Boží chrám prostredníctvom ktorého Boh túži ukázať svoju svätosť a slávu.

„...keďže teda máme také zaslúbenie, očistíme sa od všetkých poškvŕn tela i ducha a v bázni Božej dokonajme svoje posvätenie“ (2. Korinským 7, 1).

Uctievanie

Aby sme nášho Pána mohli zmysluplne chváliť, pomôžu nám v tom nasledujúce otázky:

JE V TOMTO VERŠI:

Nová myšlienka o Bohu Otcovi?

Nová myšlienka o Bohu Synovi?

Nová myšlienka o Bohu Duchu Svätom?

Veľmi ma teší, že medzi Božím ľuďom je v dnešnej dobe nová túžba po úprimnom chválení Pána. Pán Ježiš Kristus raz povedal: *„Boh je duch, a tí, čo Ho vzývajú, musia Ho vzývať v duchu a v pravde“ (Ján 4, 24).* Inými slovami, skutočné uctievanie musí byť pomazané Svätým Duchom a musí prebiehať v plnom súlade s pravdou Božieho slova. Iba takýto

druh uctievania môže priniesť nášmu nebeskému Otcovi radosť.

Keď Svätý Duch sústredí našu pozornosť na Božiu osobu, na Jeho lásku, moc, svätosť, slávu, milosť, dobrotu a všetko ostatné, naše srdce zatúži spievať Pánovi novú pieseň úcty a chvály. Sklonené kolená pred Jeho tvárou nám pomôžu zachovať správny postoj srdca a mysle. Iste neraz zažiješ, že ani kľačanie sa ti nebude zdať dostatočné na to, aby si Bohu prejavil a vyslovil svoju lásku a hlbokú odovzdanosť.

Všimnime si, ako reagoval apoštol Ján na prítomnosť osláveného Krista na ostrove Patmos: „...keď som Ho uzrel, padol som Mu k nohám ako mŕtvy...“ (Zjavenie Jána 1, 17).

Veľmi dôležité je však uvedomiť si, že nablízku vždy číha aj imitácia každej vzácnej veci v duchovnom živote. Pán Ježiš Kristus nás poučil i varoval pred aktivitami, ktoré sa javia ako uctievanie, no v skutočnosti ide len o napodobeninu originálu. Keď Pán Ježiš učil Samaritánku ako treba uctievať Boha (v duchu a v pravde), skonštatoval: „Vy vzývate čo nepoznáte...“ (Ján 4, 22).

Uctievanie je niečo viac ako citový zážitok. Musí byť zamerané na Pána Ježiša Krista. Ak je cieľom chválenia **citové vzplanutie** a nie **zmena srdca**, je falošné. Pán určite hľadá viac než len chvíľkový zážitok duševného vzrušenia a dobrej nálady.

Naozajstné uctievanie má korene v pokornom sústredení mysle i srdca na zvrchovaného živého Pána Ježiša Krista, ako nám Ho zjavuje Božie slovo. Pri takom uctievaní kresťan padá k Pánovým nohám a s pokorným srdcom sa znovu vydáva Bohu.

Zbraň Slova

Boh tvoje osobné stíšenie požehnáva. Tvoje svedomie je čisté. Vzдал si sa „práva“ na seba samého, na svoju dobrú povesť, na svoju ťižiadosť i svoj majetok, pretože si si uvedomil, že všetko to máš od Boha. Myslíš na to, čo Pán Ježiš pre teba urobil na kríži. Tvoje uctievanie a chválenie Pána má inú podobu. Znamená to teda, že si už dosiahol všetko, čo má Boh pre teba pripravené? Veru nie!

Pri čítaní Biblie je dobré mať na mysli aj ďalšie otázky, ktoré ti pomôžu naučiť sa rozoznať pravdu (Božiu) od lži (Satanovej).

JE V TOMTO VERŠI:

Nový pohľad na Satanovu osobu?
Nový pohľad na zámary jeho krutosti?
Nový pohľad na jeho lstivé triky?

Istý chlapec bol ráno v nedeľnej škole. Večer si matka všimla, že kľáči pri svojej posteli. „Čo robíš, synček?“ spýtala sa. „Nútim Satana, aby sa triasol,“ pohotovo odpovedal. „Dnes sme sa učili pieseň o tom, že satan sa trasie, keď vidí i to najmenšie Božie dieťa na kolenách. Preto som si kľakol.“

No Satan sa trasie len vtedy, pre Pána Ježiša nemá prístup do tvojho srdca, a keď ťa Svätý Duch používa na záchranu ľudí z jeho smrteľného objatia.

Mnohí kresťania sa domnievajú, že ak nechajú Satana na pokoji, aj on im dá pokoj. To však nie je pravda. Nestáva sa ti, že si počas modlitby začneš spomínať na dávno vyznaný, opustený a odpustený hriech? Satanovým zámerom je pokúšať ťa aj na modlitbe. Každý raz, keď ti pripomenie minulosť, ty mu pripomeň jeho budúcnosť. Jeho cieľom je spochybňovať Božie odpustenie. A to práve tým, že ti pri-

pomína hriechy, ktorých si sa voľakedy dopustil. **Nerozhodnosť, strach, zmätok a zúfalstvo** sú klasickými prejavmi Satanových zásahov do tvojho osobného vzťahu s Bohom. V Božej sile a múdrosti však rozoznáš kade chce Satan vniknúť dnu, aby prevzal kontrolu nad tvojím životom. Jeho inváziu tak môžeš odraziť zbraňami, ktoré ti Pán dal k dispozícii.

V každej vojne existujú obranné i útočné stratégie. Žiadnu bitku ešte nikto nevyhral len obrannými manévrami. To platí aj v duchovnom boji. Obranná i útočná stratégia vyžaduje vyzbrojenie Božím slovom. Jedným z mnohých povzbudzujúcich výsledkov osobného stíšenia je práve získanie duchovnej výzbroje a schopnosti **modliť sa biblicky**. Modlitebné citovanie veršov Písma je súčasťou duchovného vyzbrojenia. Môžeš si byť istý, že modlitba, ktorá je v dokonalom súlade s Božím slovom, je v dokonalom súlade aj s Jeho vôľou. A Božou vôľou je, aby si poznal víťazstvo nad Satanom a jeho pokusmi zvieš ťa na scestie.

Obranný duchovný boj

Spomínaš si na to, ako Satan pokúšal Pána Ježiša? Možno krátko predtým uvažoval nad knihou Deuteronomium. Slová, ktoré citoval na svoju obranu sú napísané práve v tejto knihe. Trikrát zopakoval: „*Je napísané*“ (Matúš 4, 7-10). Mocná obranná zbraň citovaného Božieho slova zasiahla. A Satan sa dal na útek.

Nad Satanovými útokmi budeš víťaziť len vtedy, keď sa naučíš používať Božie slovo ako obrannú zbraň. Každý raz, keď sa pokúsi o zasadenie nečistej myšlienky do tvojej mysle, musíš sa obrátiť na Božie slovo. Ak má byť Božie Slovo živou zbraňou proti Satanovi, je nevyhnutné dôsledne praktizovať osobné stíšenia.

Nasledujúca báseň neznámeho autora hovorí o taktikách nepriateľa a našich duchovných zbraniach.

Prežíval som dnes tvrdý boj
v komôrke modlitby.
Chcel som sa s Bohom stretnúť, keď
Satan sa priplichtil.
Šepol mi: Šance tebe niet!
Ty, že sa modliť chceš?
Len si tu kľač a vrav, a vrav,
modliť sa nebudeš!

Nuž prilbu som si nasadil,
dobré, až na uši.
Zrazu bol tichší jeho hlas -
odľahlo na duši!
Skontroloval som výbavu:
obutý pokoj mám.
Opaskom pravdy zmocnený
meč Ducha pripínam.
Spravodlivosti pancier mi
uchráni lásky cit,
ohnivé šípy Satana
odrazi viery štít.

V predrahom mene Ježiš
zaznel môj k Bohu hlas.
Satan sa s hanbou odplazil,
Pán Boh bol blízky zas.

Útočný duchovný boj

Úplné víťazstvo si však vyžaduje viac než len zvládnutie obrannej stratégie. Svet je domovom niekoľkých miliárd vzácnych, ale ranených ľudí, za ktorých zomrel Ježiš Kristus. Všade žijú muži a ženy oslepení a spútaní Satanom. Myslím, že úhlavný Boží nepriateľ si je vedomý svojho blížiaceho sa konca. Preto sa silou-mocou snaží vykonať posledný zásah zvrátenosti, aby zomierajúcim ľuďom zaistil večné odcudzenie živému Bohu.

Písmo hovorí, že Boh pre Satana a jeho démonov pripravil ohnivé jazero. Všimnime si však, že ho nepripravil pre ľudstvo. Naozaj nie! Ved' Kristus zomrel za všetkých stratených ľudí. Satan však chce vo svojom hneve a nenávisti voči všetkému, čo je sväté a dobré, strhnúť so sebou do večného utrpenia čo najviac duší. Pán Ježiš však prišiel „*hľadať a spasiť*“ (Lukáš 19, 10) duchovne mŕtvych ľudí prostredníctvom kresťanov, ktorí sú ochotní dať sa Mu do služby.

Rozmýšľal si už niekedy nad tým, prečo mnohí inteligentní ľudia nedokážu porozumieť jednoduchému odkazu evanjelia? Biblia nám o zdroji duchovnej slepoty a zmätku neveriacich hovorí:

„Ak je aj zakryté naše evanjelium, zakryté je tým, čo hynú. V nich zatemnil boh tohto sveta myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží“ (2. Korintským 4, 3-4).

Kto bráni pravde a svetlu Božej lásky, aby prenikli do mysle neveriaceho? Diabol! Myslíš na tento najväčší problém neveriacich mužov a žien, keď sa modlíš za ich spasenie? Volaním na Pána Ježiša umožníš vyslobodenie ľudských myslí zo zajatia Satanovho klamu. Práve o tomto

úžasnom, mocnom a víťaznom mene Charles Wesley napísal:

JEŽIŠ! Nad všetky mená
pekla, zeme, neba znie.
Anjeli, človek pred Ním padá,
démon hneď sa vzdáva.

Áno! Víťazstvo nad Satanom a všetkými jeho démonmi Boh navždy zaistil na golgotskom kríži. „*Syn Boží sa zjavil na to, aby maril diablove skutky*“ (1. Jánov 3, 8). Haleluja! Naše boje **nie** sú súčasťou prehratej bitky. To určite nie. Žijeme v istote plného víťazstva, ktoré neodvolateľne zabezpečil pred dvetisíc rokmi Ježiš.

V šachu možno urobiť jeden rozhodný víťazný ťah. Od toho momentu je súperova porážka istá. Ak je však súper tvrdohlavý, môže uznanie porážky oddaľovať, hoci už nemá možnosť vyhnúť sa jej.

Tak je to aj so Satanom. Hoci už neexistuje spôsob, akým by mohol boj vyhrať, čas svojho konečného, Bohom predurčeného zatratenia, sa pokúša oddialiť. Vďaka Bohu za to, že Satan je nielen **porazeným nepriateľom**, ale je aj **odhaleným nepriateľom**. Biblia hovorí, že „*dobře poznáme jeho úmysly*“ (2. Korintským 2, 11). Poznať nepriateľovu bojovú stratégiu je úžasná výhoda.

Apoštol Ján písal o víťazstve svätých nad diablom, ako aj o spôsobe, akým sa Ježišove víťazstvo stalo ich víťazstvom: „*Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva, a nemilovali svoj život až do smrti*“ (Zjavenie Jána 12, 11). My už nemilujeme svoj život, pretože „*náš starý človek spolu s Ním (Kristom) bol ukrižovaný*“ (Rímskym 6, 6).

Áno. V očisťujúcej krvi Ježiša Krista, vo svedectve a spoluukrižovaní s Kristom je naše vlastnícke právo na víťazstvo nad mocnosťami pekla. Haleluja.

Raduj sa spolu so mnou. Pán Ježiš sa postaral nielen o našu záchranu, ale zabezpečil aj prostriedky, aby sme sa mohli stať dospelými a víťaznými kresťanmi. Dajme si však pozor, pretože Pán nám duchovnú dospelosť nikdy nebude vnucovať. Ak nebudeme mať túžbu rásť v poznávaní Božích vecí, nikdy nedospejeme. To, ako nás Pán môže používať, závisí od našej vyspelosti i času, ktorý tu na zemi trávime. No z ovocia, ktoré Pánovi prinášame, sa budeme môcť radovať po celú večnosť.

Duchovný test

1. Nad čím premýšlam, keď zaspávam?
2. Keď si čítam Bibliu, očakávam, že sa mi Boh prihovori?
3. Som ochotný robiť to, čo Boh prikazuje vo svojom Slove?
4. Je môj život zameraný na moje „ja“, alebo je zameraný na Krista, ktorý žije vo mne? (*Galatským 2, 20*).
5. Som nezávislý človek? Ak áno, som ochotný vzdať sa svojej pýchy a žiť v úplnej závislosti od Boha?
6. Uvedomujem si, že uctievanie Boha má byť najväčšou aktivitou v mojom živote?
7. Má Satan v mojom živote nejaké miesto?
8. Potrebujem si osobne prívlastniť víťazstvo Pána Ježiša nad Satanom?

---

*Moja viera zakotvila nie v skutku, či vyznaní,
dôveru mám v Spasiteľa, čo ma smrťou zachránil.*

*Moje srdce v Slovo dúfa, v Slovo Božie písané,
spasenie mám v mene JEŽIŠ, Jeho krvou získané.*

*Iný dôkaz netreba mi a o žiadny neprosím.
Verím, že za mňa Ježiš zomrel, že žiť budem večne s Ním.*

Viera

Predstav si muža, ktorý stojí na brehu rozbúrenej divokej rieky, a musí sa dostať k svojmu priateľovi na druhú stranu. Nemá žiadnu loď, len šarkana a niekoľko kúskov povrazov, pričom každý z nich je o niečo pevnejší ako ten predchádzajúci. Posledný je už taký pevný ako lano. Za pomoci najtenšieho povrázka vypustí šarkana smerom k priateľovi, ktorý ho chytí. K prvému povrázku pritom priviaže pevnejší kúsok, potom ešte pevnejší, až kým celé lano nie je napnuté ponad rieku. Potom na oboch brehoch priviažu konce lana o stromy a takto muž prekoná rieku, aby mohol byť so svojim priateľom.

Ako znovuzrodené Božie dieťa si vložil svoju dôveru v smrť Pána Ježiša Krista - Božieho zástupcu za tvoje hriechy. Keď si začneš čítať Bibliu, tvoja viera bude možno ešte taká slabá, ako najtenší povrázok v našom príbehu. No stačí na to, aby si si udržal kontakt s Bohom. Keďže „*viera je z počúvania skrze slovo Kristovo*“ (Rímskym 10, 17), jeho dôsledným čítaním a prisvojovaním si vzácných zaslúbení bude tvoja viera rásť. A to je Božia vôľa. On chce, aby každé Jeho dieťa bolo pevné vo viere a aby jeho viera stále mocnela. Podmienka dôverného vzťahu medzi Božím dieťaťom a nebeským Otcom prostredníctvom osobných stíšení je nevyhnutná.

Apoštol Júda hovorí o nevyhnutnosti sebadobovania na základe spasiteľnej viery: „*Ale vy, milovaní, vzdelávajte sa vo*

svojej najsvätejšej viere...“ (Júda 20). Je to Boží príkaz. Len tak môžeme očakávať, že sa náš **modlitebný život pretaví na lásku, živú nádej, praktický súcit a úprimnú túžbu získavať stratených pre Pána.**

V anglickom preklade Biblie (Amplified Bible) je text v liste Júdu 20–23 preložený takto:

„Ale vy, milovaní, založení na svojej presvätej viere (nech sa vidí váš pokrok ako rast budovy, ktorý sa vztyčuje vyššie a vyššie), modliac sa v Svätom Duchu, strážte a zachovajte sa v láske Božej očakávajúc na milosrdenstvo nášho Pána Ježiša Krista (Mesiáša), ktorý vám dá večný život... A s niektorými, ktorí sú neupevnení a pochybujú, majte lútosť. Usilujte sa zachrániť ďalších bázňou vytrhujúc ich z ohňa, nenávidiac ešte aj od tela poškrvnenú sukňu.“

Tak ako si vierou prijal spasenie v Kristovi ako dar, tak musíš vierou prijať aj to, že vzkriesený Pán, ktorý prebýva v tvojom srdci, je živý. Len tak bude môcť byť tvoj každodenný život pod Jeho plnou kontrolou. Áno. Spravodlivý bude žiť z viery“ (Rímskym 1, 17; Galatským 3, 11; Židom 10, 38). Musíš žiť z viery – dôverovať Bohu a Jeho zaslúbeniam. Len toho, kto Bohu verí a žije z viery, môže Boh použiť.

Rýdza viera sa musí neustále opierať o Pána Ježiša Krista. On chce v tebe a cez teba konať to, čo by si sám nikdy nedokázal. Preto je nevyhnutné, aby každé Božie dieťa rástlo vo viere, učilo sa byť závislým od Darcu života a dôverovalo Tomu, ktorý určuje náplň jeho každodenného putovania.

Stáva sa, že sa spoľahneme na vlastné názory a predstavy. Uchýlime sa k uvažovaniu, ktoré sa nám vidí logické, no vychádza len z našej mysle a postojov. Výsledkom je udusenie rýdzej viery. Je veľa toho, čo by ju v našom srdci chcelo nahradiť. Sklon k nezávislosti sa môže prejaviť dokonca aj nadšenou a obetavou službou Pánovi, no bez viery.

Dôkazom živej viery nemusí byť dokonca ani oddanosť kazateľovi, programu, či dokonca horlivosť pri získavaní nových poznatkov z Biblie. Hoci spomenuté prejavy sú často prejavom úprimnej a živej viery, musíme byť mimoriadne opatrní, aby sme podobné prejavy nepoužili ako mŕtvu náhradu za živú, osobnú a dynamickú vieru.

Skutočná viera sa nedá oddeliť od našej osobnej závislosti a spoliehaní sa na vzkrieseného Pána Ježiša Krista. Žiaľ, je mnoho kresťanov, ktorí sa spoliehajú na svoj talent, povahu, šikovnosť, priateľov či bankové kontá. No Biblia nás učí, že človek môže žiť skutočný požehnaný život len pod kontrolou Svätého Ducha a v plnej závislosti od Boha. V opačnom prípade bude všetka naša práca a úsilie márne. Naša efektívnosť ako kresťanov nespočíva v nadšení, s ktorým sa pustíme do realizovania svojich predstáv, ale v tom, či hnacou silou a motívom všetkých našich aktivít je skutočná viera v Boha.

Pokiaľ vo svojom živote čerpáš istotu, bezpečie a vedomie dôležitosti z niečoho iného, ako z Božej lásky, nežiješ vierou. Jediná istota a zmysel života musí byť v Bohu, tvom Vykupiteľovi. Život bez viery ťa okradne o radosť z Božej prítomnosti, o prejav Jeho lásky prostredníctvom ľudí, ktorých posiela do tvojho života.

G. Keith to vyjadril takto:

Pre vieru je Slovo Božie
najpevnejším základom.
Na ňom kresťan spoľahlivo
žitia svojho stavia dom.

Bez pozorného naladenia sa na Boží hlas nemôžeme získať základ pre náš duchovný rast. No Boží hlas nebudeme počuť, ak nezostaneme verní Božiemu plánu a túžbe po osobných stíšeniach s Ním, naším Spasiteľom a dôverným Priateľom.

Viera buduje osobné a živé spoločenstvo s Bohom.

Pred niekoľkými rokmi som vo Veľkej Británii kázal na zhromaždení pastorov o duchovnom prebudení. Boh tam mocne pôsobil. Mnohí sa zamýšľali nad vlastným duchovným stavom. Počas spoločných modlitieb sa jeden pastor postavil a so zlomeným srdcom a plačom hovoril: „Ó, Bože, vyznávam Ti, že často som na modlitbách viac myslel na to, čo si pomyslia ľudia, než na Teba. Viac som myslel na formuláciu slov a učenia, než na Tvoju svätú prítomnosť...“

Dôkazom toho, že naše srdcia klamú je to, že ešte aj na modlitbe sa skrývame za slová, miesto toho, aby sme pred svojim nebeským Otcom úprimne odhalili svoje vnútro a skutočné potreby. Prečítať modlitbu alebo sa pomodliť v prítomnosti iných ešte neznamená, že sa skutočne modlíme. Boh počúva modlitbu len vtedy, keď sú naše srdcia naladené na Jeho hlas, otvorené a obnažené pred Jeho prenikavým pohľadom a svätosťou.

Biblia učí, že Boh stvoril človeka na jediný cieľ - aby sa oslávil. Či sa nám to páči, alebo nie, každý z nás tu je pre slávu svätého Boha. Príklad apoštola Pavla bolo, „*aby ste chodili hodní Pána, na Jeho úplnú lúbošť...*“ (Kolosenským 1, 10). Biskup Handley Moule preložil túto vetu takto: „...**aby ste naplnili všetky očakávania Jeho vôle**“. Ak sa chceme niekomu zapáčiť, je prirodzené, že uprednostnime jeho vôľu pred svojou.

Ak na ceste životom hľadáme len vlastné uspokojenie a to, ako sa zapáčiť sebe, namiesto toho, aby sme sa páčili Bohu, bolestne sa potkneme o každý kameň, narazíme do každej steny a spadneme pri každej prekážke. Aká úžasná je však radosť v oddanom srdci každého veriaceho, i v srdci samého Boha, keď Božie dieťa udržuje dôverné spoločenstvo so svojim Stvoriteľom vo svetle Jeho slávy a lásky.

Biblia nám odhaľuje neoddeliteľné spojenie medzi „vierou“ a „lúbením sa Bohu“. Záporný spôsob, akým je nasledujúci verš v Božom slove napísaný, toto spojenie ešte viac zdôrazňuje.

je: „*Bez viery však nie je možné páčiť sa Bohu*“ (Židom 11, 6). Tento verš pokračuje pozitívnym výrokom, ktorý je úžasným povzbudením každého úprimného kresťana. Vyjadruje, že spoločenstvo s Bohom prináša odmenu priamo od Neho: „...*Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že Boh je (existuje), a odplatí sa tým, ktorí Ho hľadajú*“ (Židom 11, 6). Duchovné odmeny, ktoré Boh udeľuje človeku žijúcemu v dôvernom vzťahu s Ním, sa slovami nedajú ani opísať. Sú pochopiteľné len tomu, kto ich osobne zažil. Kľúčom k živému spoločenstvu s Bohom je **viera**.

Viera je prostriedok, ktorým Svätý Duch prenáša víťazstvo vzkrieseného Ježiša Krista do života Božieho dieťaťa.

Úžitok z čítania či počúvania Biblie je podmienený: „*Ale počuté slovo nič im neosožilo, keďže nezrástlo mocou viery s tými, čo ho počuli*“ (Židom 4, 2).

Čítanie Biblie je teda osožné len vtedy, keď Božie slovo splynie s vierou. Bez takto pripraveného srdca nás Svätý Duch nemôže zmocniť, nemôže nám dávať nové príležitosti slúžiť. Bez Jeho zmocnenia nemôžeme potvrdiť **Jeho** moc v našom živote, ani čeliť problémom.

Jedno je však isté. Každý úprimný veriaci zažije dni ťažkých skúšok a pokušení. Satan bude neustále používať svet a jeho zvody, aby nás vychýlil zo správneho smeru a každodenného spoločenstva s naším Pánom. Satanovi nič nie je protivnejšie ako živé a dôverné spoločenstvo Božieho dieťaťa so svojim Vykupiteľom a Pánom. Preto si musíme uvedomiť, že použije čokoľvek, aby znovuzrodeného kresťana vzdialil od Stvoriteľa a narušil jeho pravidelné „stretávky“ s Pánom. Nepriateľ vie, že bez osobných stíšení sa viera kresťana nemôže zdravo rozvíjať.

Duchovne naivnej osobe sa javí materiálny svet ako konečná realita života. No opak je pravdou. Konečnou realitou je duchovný svet a tento materiálny svet je len jeho

súčasťou. „*Lebo čokoľvek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta*“ (1. Jánov 2, 16). Keďže sa ľudia dajú ľahko oklamať, Satan nemusí vynakladať veľa úsilia, aby zvedol i kresťana.

Biblia hovorí o pokušeniach, ktoré sú žiadosťou tela (túžba po **potešení** bez zodpovednosti), žiadosťou očí (túžba po **bohatstve** bez zodpovednosti) a pýchou života (túžba po **moci** bez zodpovednosti). Satan pozná všetky triky ako narušiť Božie plány. Svoje víťazstvo získava práve tým, že najskôr naruší naše dôverné spoločenstvo s Pánom a vedomie závislosti od Neho. Nepriateľ vie, že dôverným a živým vzťahom s Bohom duchovne rastieme.

Žiadosť tela

Dnešný svet je zamorený nečistým sexom. Nepriateľ má ľahkú prácu, keď vidí tak veľa srdc otvorených zmyselným, fyzickým a materiálnym lákadlám. Príde však čas, keď bublina hriješneho potešenia náhle praskne a všetci, ktorí sa dali zviať, precitnu v prázdnote a hanbe.

Žiadosť očí

Ľstivý duch obchodovania, závišť a túžba po majetku pripravili Satanovi bohaté pole pôsobnosti na uskutočňovanie zvrátených zámerov. Veľký podvodník aj tebe iste šepká: „Keby si mal tie nové hodinky, kus pozemku alebo väčší dom, bol by si šťastný.“ Ale keďže „...*nie samým chle-
bom bude človek žiť, ale každým slovom, ktoré vychádza z úst Božích*“ (Matúš 4, 4), čoskoro po získaní toho, po čom tak veľmi túžil zistí, že mu to neprinieslo trvalé uspokojenie.

Pýcha života

Svojou aroganciou, egoizmom a falošným pocitom sebestačnosti otvárame dvere Satanovým manévrom a jeho ničiacim útokom. Boh nenávidí pýchu v každej podobe. Dôverovať vlastným schopnostiam a vziať život do vlastných rúk je opakom viery. Pretože **veriť** znamená dôverovať Pánu Ježišovi. Jediná Božia odpoveď na pyšný život je: „*Pokorte sa pred Pánom...*“ (Jakub 4, 10). Pokorné a ponížené vyznávanie vlastnej závislosti od Všemohúceho Boha je jediný spôsob, ako Satanovi zavrieť dvere.

Boh nám jasne hovorí, že „...*vítazstvo, ktoré premohlo svet je naša viera*“ (1. Jána 5, 4).

Pán Ježiš zanechal svojim učeníkom, jedno dôležité poučenie, bez ktorého by sme neboli pripravení na život v **plnej a víťaznej viere**. Odhalil ďalšiu prekážku na ceste rýdzej viery: „*Ako môžete veriť, keď sa navzájom oslavujete a nehľadáte slávu, ktorá je od samého Boha?*“ (Ján 5, 44). Túžba po chvále a obdive ľudí. V srdci takéhoto človeka nemôže byť úprimná viera.

Ak si zamiluješ osobné stíšenia s Pánom, tvoja viera bude nielen rásť a chrániť ťa od pádov, ale pripraví ťa aj na víťazstvá, ktoré ti Boh pripravil.

Duchovný test

1. Sú moje každodenné aktivity založené na živej viere?
2. Vidím v každej príležitosti problém, alebo v každom probléme príležitosť, aby sa znovu prejavila moc Ježiša Krista?
3. Túžim po tom, aby bol Boh v mojom živote vyvýšený, alebo Ho chcem vyvýšiť vlastnou silou?
4. Som na základe spoliehania sa na Pána odolný voči panike?

---

*Hovor ku mne, Pane, aby som vždy bol
Tvojho slova vernou živou ozvenou.
To, čo si Ty hľadal, nech je vzácne mne –
hľadať Božie deti v hriechu stratené.*

*Dovoľ, Pane, by som správne učiť smel
to, čo si Ty učil, dobrý Učiteľ.
Daj mojim slovám krídla pre ich let,
do srdc aby vnikli, letiac v šíry svet.*

*Naplň ma, ó, Pane, svojou plnosťou,
nech preteká moje srdce radosťou.
Vznecujúcou pravdou, slovom žiarivým
lásku Tvoju chválím, Pane jediný.*

Frances Ridley Havergal

Čas prehovorit'

Po skončení jedného zhromaždenia prišiel za mnou istý muž, aby sme sa spoločne modlili. Cítili sme Božiu prítomnosť. Povedal mi, že má veľký problém svedčiť kolegom a priateľom o Bohu. Tak ako vždy, keď chcem niekomu poradiť, v tichosti som prosil Pána, aby mi dal schopnosť rozpoznať skutočnú potrebu tohto človeka. Povedal som: „Nemyslím, že toto je váš skutočný problém. Môžete si so mnou klaknúť a prosiť Boha, aby vám ukázal pravú príčinu, prečo nemôžete svedčiť?“ Bez váhania si klakol a začal sa modliť. Vyznával, akým tyranom bol doma a ako bezcitne sa správal najmä k svojim deťom. S úprimnou lútosťou žiadal Pána o odpustenie.

Toho večera sme už nerozoberali problém s osobnou evanjelizáciou, pretože Pán Ježiš sa mu zjavil novým spôsobom. Ďalšieho večera prišiel na stretnutie s rozžiarenou tvárou a povedal: „Dnes som celý deň rozprával ľuďom o Pánu Ježišovi. Nedokázal som mlčať.“

Nikde v Biblii nečítame o nejakom zaškatuľkovanom „pláne spasenia“, ktorý by sme v prípade potreby mali vytiahnuť zo zásuvky. Čítame však o nutnosti dôsledného spoločenstva s Pánom, aby slová evanjelia boli sprevádzané pôsobením Božej lásky prostredníctvom nás. Len tak budú ľudia ochotní vypočuť si pravdy Božieho slova.

Presvedčili sme sa, že ak naše srdce **nie je** naladené na Pána Ježiša, naše svedectvo **nie je** efektívne a neprináša ovo-

cie. Také dni nie sú šťastné, pretože kresťan mlčí a jeho život nezjavuje Pána Ježiša.

Prvým krokom pri odstraňovaní zábran, ktoré má kresťan v službe svedectva o Pánu Ježišovi, sú osobné stíšenia. Tvoja pripravenosť a schopnosť využiť príležitosti svedčiť, ktoré ti Boh pripravil sú závislé od nepretržitého vzťahu s Pánom Ježišom. Medzi duchovne plodným kresťanským životom a množstvom aktivít distribútora evanjelia je priepastný rozdiel. Kresťan nie je povolaný, aby hlásal evanjelium ako prídavok svojho života alebo aby informoval svet o poslaní, ktoré **zdanlivo** obsahuje svedectvo o Ježišovi Kristovi. Naopak, znovuzrodený kresťan, ktorého život je v Kristovi, radostne a prirodzene rozpráva o Ježišovi.

Pán Ježiš povedal: „*Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič robiť*“ (Ján 15, 5). Zostávať v Kristovi a hovoriť o ňom je tvoja zodpovednosť. O ovocie sa postará sám Pán.

Osobné stretnutie učeníkov so vzkrieseným Pánom ich poznačilo do takej miery, že po Letniciach nedokázali zadržať svoje nadšenie a radosť. Chodenie so vzkrieseným Majstrom a rozhovory s Ním ich zmenili. Kamkoveľk išli, rozprávali o veľkých veciach Božích (Skutky 2, 11). Dokonca aj tým, ktorí boli voči osobe Ježiša Krista nepriateľskí. Výsledkom zvedavosti prekvapených más bolo zhromaždenie tisícok poslucháčov, ktorí s napätím počúvali Petrov preslov na tému zvrchovanej vlády a panstva Pána Ježiša. Jeho slová usvedčili z hriechov tisíce ľudí. Práve tí, ktorí mali zodpovednosť za ukrižovanie Krista, sa hlboko dojatí pýtali: „*Čo robíte, mužovia, bratia?*“ (Skutky 2, 37). V ten deň osobné svedectvá učeníkov a Petrova kázeň skončili veľkou žatvou duší.

Neskôr, uprostred nepriateľského teritória, sa učenici opäť stretli na jednom nezabudnuteľnom zhromaždení. Náboženský vodcovia, ktorí nenávideli učeníkov a ich poslanie, im zakázali hovoriť o Ježišovi. Vtedy si učenici nespomenuli na žiaden kurz osobnej evanjelizácie, ani na spôsoby ako osloviť neve-

riacich ľudí. Keďže však boli naplnení Duchom Svätým, mohli spontánne prehlásiť: „*Lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli*“ (Skutky 4, 20). Prežívali intenzívnu radosť, vedomie Božej prítomnosti a vzkrieseného Krista. Preto jednoducho nemohli mlčať.

V šesťdesiatych rokoch som s Dorothy často slúžil za tzv. „železnou oponou“. Keď som sa raz jedného pastora pýtal na ťažkosti kazateľskej služby v totalitnom režime, odpovedal: „Je nás už teraz síce menej, ale aspoň vieme, kto sme. Tí, ktorí sme zostali, poznáme vzkrieseného Krista. Veríme, že sme nepremožiteľní.“ Podobné skúšky zažili a prežívajú aj niektorí naši čitatelia v súčasnosti. Ak sa Pán Ježiš skoro nevráti, je možné, že ešte mnohí budeme musieť prejsť veľkým utrpením pre Krista.

Dorothy si nedávno do svojho zápisníka, ktorému dala názov Osobné stíšenia, zaznamenala: „Ak má Svätý Duch prúdiť cezo mňa, musím veľkosť obete Pána Ježiša vnímať každým nádychom.“ Prví učeníci museli zaplatiť veľkú cenu za svoje svedectvo. No keď sa im za šírenie evanjelia o Ježišovi Kristovi vyhrážali väzením stretli sa na spoločných modlitbách. Čítame: „*A keď sa takto modlili zatriaslo sa miesto kde boli zhromaždení, všetci boli naplnení Duchom Svätým a smelo hovorili slovo Božie*“ (Skutky 4, 31).

Efektívna evanjelizácia je výsledkom vnútorného prepĺnenia. **Je prúdom Svätého Ducha, ktorý tečie životom veriaceho, aby obraz Ježiša Krista, ktorý v ňom prebýva, videli všetci ľudia.**

Pri čítaní Novej zmluvy si môžeme všimnúť, že evanjelizácia v ranej cirkvi nebola výsledkom talentovanej osobnosti za kazateľnicou, ani vecou presvedčivých taktík. Nebyť toho, že v deň Letnic učeníci najskôr osobne rozhlasovali „*veľké veci Božie*“ (Skutky 2, 11), neboli by zástupy ľudí prišli počúvať Petrovu kázeň.

Ak bude čistota, život a láska Pána Ježiša vytekať zo srdca kresťanov, ľudia sa obmäkčia a budú ochodní počúť Božie

pravdy. Preto sa musíme denne stretávať s našim Pánom a sýtiť sa Jeho Slovom. Len tak budeme neustále „plnení Duchom“ (Efezským 5, 18).

Evanjelizácia z preplnenia

V začiatkoch svojho kresťanského života som sa angažoval v práci s mládežou. Mali sme viac nadšenia ako vedomostí. No napriek tomu (alebo snáď vďaka tomu) nás Boh považoval za použiteľné nástroje. Dovoľte mi, aby som sa s vami podelil o niekoľko skúseností.

Pracovný život. V čase svojho obrátenia som študoval a pracoval v kancelárii stavebného inžiniera na mestskom úrade. Jedného dňa si ma zavolať starosta a prisne povedal: „Počul som o vašich mimopracovných aktivitách.“ Šéf všetkých šéfov na úrade očividne narážal na naše evanjelizačné akcie. Každý večer po skončení úradných hodín sme na námestí evanjelizovali. Spočiatku sa okoloidúci nepristavovali, ale prišiel čas, že ktosi začal dobiedzať do rečníka a skákať mu do reči. O chvíľu sa k nemu pripojili ďalší, kým iní sa postavili na stranu „úbohého muža“. Tak sme mali pred sebou pekný zástup, ktorému sme mohli hlásať evanjelium. Prišli aj také časy, že počas jedného týždňa sa našli aj dvaja či traja ľudia, ktorí odovzdali svoj život Ježišovi. Starosta ma varoval, že takýto druh fanatizmu na mestskom úrade nebude tolerovať. Dôrazne ma upozornil, aby som s tým prestal. Lenže my mladí sme boli presvedčení, že máme pokračovať. A Pán pridával ovocie.

Na biblickej univerzite nám raz rektor povedal: „Ak nedokážete zaujať dav ľudí niekde na ulici, netrápte nudnými preslovmi ani veriacich v zbore.“ Keď som to počul, bol som vďačný za to, že sme v evanjelizovaní zotrvali.

Hneď po obrátení som o svojej viere v Krista hovoril všetkým svojim kolegom. Potom som si spomenul na pani,

ktorej som ešte nemal príležitosť svedčiť. Každý večer prichádzala umývať dlážku. Raz, keď už všetci odišli, som pohľadal kefu a vedro. Pustil som sa do práce a čoskoro bola dlážka čistá. Potom som čakal, kedy sa upratovačka ukáže. „Vaša práca je hotová,“ radostne som prehlásil. Po krátkom tichu z ohromenia sme si sadli k šálke čaju. Počas rozhovoru som mal možnosť povedať jej o Pánu Ježišovi. Nikdy nezaбудnem na jej slzy a modlitbu.

Spoločenský život. Spomínam si na svoje dvadsiate prvé narodeniny. V tých časoch to bola v Anglicku výnimočná udalosť, ktorá sa musela osláviť slávnostnou večerou spojenou s tancom. Lenže skôr, ako som dosiahol vek dvadsaťjeden rok, Boh preniesol tanec z mojich nôh do srdca. Takže veľkú narodeninovú oslavu ktorú pre mňa rodičia s láskou pripravili, som videl ako príležitosť priviesť priateľov ku Kristovi. Pozval som aj jedného kazateľa. Na pozvánke bola informácia, že po jedle bude mať jeden z mojich priateľov príhovor na tému: „Nestojím o vaše **dary**, ale o vašu **prítomnosť**.“ V ten večer sa obrátil jeden môj priateľ.

Neskôr som sa stal pomocným pastorom v baptistickom zbore v Londýne. Mladí ľudia v zbore organizovali splavovanie rieky, potulky po krajine či športové aktivity. Každú akciu urobili dostatočne príťažlivú aj pre neveriacich priateľov a zakončili ju zamyslením nad odkazom evanjelia. Uvedomovali si cieľ mládežnickej skupinky. Išlo im o vzájomné budovanie sa v Pánovi a o privádzanie priateľov k Bohu. Naša mládež preto rástla a prekvitala Božími požehnaniami.

Duchovný život. Pred obrátením som sa o štúdium Biblie veľmi nezaujímal. O Božom slove som vedel len veľmi málo. Keď som ako devätnásťročný prijal Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa, zapojil som sa do skupinky novoobrátených, ktorí sa každý pondelok večer stretávali na spoločné štúdium Biblie. Túžili sme po tom, aby sa Božie slovo čo najrýchlejšie dostalo z našich myslí do srdca. Už vtedy sme poznávali a študovali Božie slovo tým spôsobom,

ktorý som navrhol v tejto knihe. Na Bibliu sme nehľadeli ako na nejakú náboženskú knihu, ale ako na Boží kompas, ktorý nás má previesť životom.

Priamym výsledkom tohto jednoduchého štúdia Biblie bolo znovuzrodenie niekoľkých mladých ľudí. Okrem toho sme našli aj ďalšie spôsoby, ako niesť evanjelium strateným ľuďom. Keďže nikto z nás nemal auto, prišli sme na myšlienku vyrobiť si prives na bicykel. Tí, ktorí boli technicky zruční, vyrobili zosilňovací systém, ku ktorému pripojili nátáčací gramofón. Počas víkendov sme sa potom vydávali na cestu do okolitých dedín so zosilňovačom na privese.

Spomínam si na jednu dedinu, v ktorej bol metodistický kostol. Jeho dvere boli už dávno zamknuté. V nadšení šíriť evanjelium sme si požičali kľúč a získali povolenie na používanie budovy. Z lavíc sme zotreli prach a vyrazili do dediny. Pred pohostinstvom sme si postavili kazateľnicu a verejné zhromaždenie sme zahájili nahrávkou amerického kresťanského speváka Bev Shea. Jeho meno už bolo známe, lebo v spolupráci s mladým evanjelistom Billy Grahamom prednedávnom navštívil Anglicko. Nevadilo nám, že sme stáli na škatuli od mydla. Boli sme nadšení, že sme mohli hovoriť o svojej viere v Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána. Svedectvá sa striedali s evanjelizačnými piesňami. Po chvíli sa niektorí z nás odvážili kázať zvedavým ľuďom, ktorí vyšli z pohostinstva. Na prekvapenie všetkých dedinčanov bol kostol na konci víkendu zaplnený. Uverila budúca učiteľka nedeľnej školy, a neskôr aj jej sestra. Dvere kostola sa po čase nezamykali a znovu začali nedeľné zhromaždenia a malá nedeľná škola.

Apoštol Pavel prikázal Timoteovi: „...zvestuj slovo, *buď pohotový vhod-nevhod...*“ (2. Timoteovi 4, 2). Keby žil dnes, pravdepodobne by Timoteovi povedal niečo podobné: „Ak máš príležitosť rozprávať ľuďom o Bohu, využi ju! Ak ju nemáš, urob si ju! Nikdy nie je čas nevhodný na hlásanie Božieho slova.“ Som si istý, že Pavel by nemal radosť zo štú-

dia Biblie, ktoré by v živote študenta skončilo púhym získaním vedomostí. Poznanie Božích právd je určené nato, aby sa šírilo medzi neveriacimi ľuďmi, ktorí inak nevkröčia do kostola.

Keď sa naučíš prenášať Božie slovo z mysle do srdca, čoskoro spoznáš aj tajomstvo Jeremiášovho vyznania a jeho skúsenosti s Bohom. Božie slovo sa aj pre teba stane *horiacim ohňom v srdci*.

Ak však biblické poznatky zostanú len v tvojej mysli, je **možné**, že sa staneš človekom Slova, ale nie človekom Ducha. V tvojom srdci nebude oheň. Ak sa však budeš pravidelne stretávať s Pánom, skoro si uvedomíš, že je nemožné byť človekom Ducha bez toho, aby si nebol zároveň aj človekom Slova.

Áno. Boh s nami hovorí prostredníctvom Božieho slova a očakáva, že to, čo povie, oznámime aj ďalším. Boh povedal Ezechielovi: „*Ak počuješ slovo z mojich úst, varuj ich v mojom mene*“ (Ezechiel 33, 7). Nemá však zmysel rozprávať niečo iným a snažiť sa, aby počuli duchovný hlas, keď sami naň nie sme naladení a poslušne nezareagujeme na slová **Jeho úst**.

Je mnoho „obhajcov“ kresťanstva, no len málo z nich môže podať úprimné svedectvo o svojom živom vzťahu so živým Bohom.

Apoštol Ján mohol z vlastnej skúsenosti písať o Pánu Ježišovi a radostne svedčiť o svojom vzťahu s Ním. Následne vyzýva aj ostatných, aby sa k nemu pripojili a tešili sa z dôverného spoločenstva „...*aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Naše spoločenstvo aby bolo s Otcom a s Jeho Synom Ježišom Kristom*“ (1. Jánov 1, 3).

Duchovný test

1. Považujem miesto kde pracujem a žijem za svoje misijné pole?
2. Pozerám sa na ľudí iba ako na kandidátov spasenia, alebo sa modlím za to, aby som ich láskou priviedol k Ježišovi Kristovi?
3. Kedy som naposledy využil príležitosť svedčiť niekomu o Kristovi tak, že som mu najskôr prakticky pomohol?
4. Ak by som mal možnosť svedčiť o Ježišovi, umlčí ma život plný kompromisov, alebo kariéra, ktorej sa nechcem vzdať, či pýcha, ktorá mi bráni prihlásiť sa k opovrhnutému a odmietnutému Ježišovi z Nazareta?

---

*Mocná je sláva večného Svetla!
Aká len čistá duša má byť,
čo keď sa s Jeho lúčami stretla,
neschúli sa a neuhne vedľa,
môže naň hľadieť, môže v Ňom žiť.*

*Duchovia vôkol Božieho trónu
môžu zniesť Jeho žiarivý jas;
oni len môžu odolať Tomu,
pred kým nás viny uvrhli v tóňu -
nemajú hriechu, ktorý je v nás.*

*Ako len v hriešnej prirodzenosti,
kde žil som život v kráľovstve tmy,
blížiť sa môžem k dokonalosti
a v svojho ducha obnaženosti
zniesť lúč ten nikdy nestvorený?*

*Jedinú možnosť človek má: prísť tu,
ku Svetlu vstúpiť, domov v Ňom nájsť.
Zmierenie prijať v obeti Krista,
vo Svätom Duchu prímluvcu získať
a tak sa tešiť na neba vlast'.*

*Týchto keď máme, môžeme zdarne
ku svätým v nebi výšinám spieť.
Deti prv v noci blúdiace márne
vo svetle teraz príbytok máme,
vo večnej láske blaženstva kvet.*

Thomas Binney (1798-1874)

Ovocie, alebo oheň

Spomínam si na jedného veriaceho priateľa menom Bengt. Pred mnohými rokmi emigroval zo Švédska do Spojených štátov, kde sa stal úspešným obchodníkom. Rôznymi spôsobmi sa angažoval v kresťanskej službe. Veľmi rád napríklad lietal na misionárskych lietadlách do rôznych kútov sveta. Raz ho misionári kresťanskej organizácie Mission Aviation Fellowship (Misijné letecké spoločenstvo) požiadali, aby dopravil malé lietadlo na Aljašku. Neváhal, a spolu s priateľom sa vydali na cestu. Keď už mali väčšiu časť letu za sebou, priateľ zostal na letisku vo Fairbanks, odkiaľ mal Bengt ďalej letieť sám.

Tesne pred odchodom mu priateľ hodil do lietadla núdzový balíček, ktorý obsahoval čokoládu a teplú deku. Počas letu sa nečakane rozpútala búrka. Zradné vetry v Aljašských vrchoch vtiahli malé lietadlo do spodného prúdu. Lietadlo sa nedalo ovládať. Napokon sa zachytilo na okraji skalného útesu. Tri dni padal sneh, no pretože fúkal vietor, lietadlo nezasypal. Keďže však bolo biele, vyslaný záchranný tím ho na snehu nezbadal.

Keď armáda odvolala záchranné hliadky, Bengtov syn Bruce, mladý kresťan, sa spolu s pilotom M. A. F. modlili, aby ich Pán priviedol k otcovi. Medzitým Bengt veľmi zoslabol. Odfotil sa, ako sa usmieva a máva svojim drahým na rozlúčku. Boh mal však iné plány. Keď Bruce s priateľom leteli nad miestom nehody, zbadali odraz slnka od kovovej časti lietadla.

Prečo spomínam tento príbeh? Bengt mi neskôr povedal, že počas tých desiatich dní žil akoby na okraji súdnej stolice Kristovej. Na zasneženom útese bol sám s Bohom. Svätý Duch mu premietol jeho celý život, a tak očakával, že chvíľa jeho odchodu do prítomnosti nebeského Otca sa blíži. Premýšľal nad tým, čo z toho, čo prežil a vykonal bude skutočne vzácne a hodnotné aj vo večnosti.

Uvedomil si, že prácu v staršovstve, v misijnej rade a iných zborových aktivitách robil síce so zápalom, ale z vlastnej sily, na základe vlastných schopností a talentu, a nie z popudu Svätého Ducha. Desať dní bol sám s Bohom. Ten mu ukázal, že všetky „hodnotné“ aktivity sú z pohľadu večnosti iba „drevom, senom a slamou“.

Vďaka tejto nezabudnuteľnej skúsenosti Bengt prežil duchovnú obnovu. Všetci, ktorí sme ho poznali ako zapáleného a horlivého muža činov a služby, sme boli nútení preskúmať svoje životy, či aj naša „služba Pánovi“ nepramení z vlastných schopností a talentu. Ďalšie roky tohto milovaného brata v Kristovi boli krásnou ukázkou, že služba Božieho dieťaťa sa nemusí opierať o ľudskú silu, ale naopak, má prameniť z vnútorného preplnenia Božou mocou a z Jeho požehnania.

Je dôležité, aby sme sa zamysleli nad Kristovou súdnou stolicou, ktorá je pripravená pre **všetkých veriacich**. Tam sa jedného dňa stretne. Božie slovo však hovorí aj o súde veľkého bieleho trónu, ktorý však nie je určený pre kresťanov. Pred ním sa stretnú **všetci neveriaci**, aby prijali spravodlivé odsúdenie a večné zatratenie. Kristova súdna stolica bude pre kresťanov miestom, kde zhorí každý skutok, ktorý nebol z poslušnosti viery. Ale všetko, čo bolo urobené z poslušnosti viery zostane naveky na Božiu slávu. Pretože tú prácu urobil On sám. V ten deň mnohí kresťania zistia, že v Božích očiach ani ich angažovanosť v zborových aktivitách, ani ich horlivosť, ani obľúbenosť u veriacich nebola skutočnou službou pre Boha.

Čisté listy

Mám pred sebou dva listy čistého papiera. Oba sú prázdne. Nič na nich nie je napísané ani nakreslené. Nie sú na nich žiadne myšlienky, ani krásny obrázok. Ale ani žiadne chyby. Nevidíš žiadne šmuhy, ani machule, no nie je na nich ani nič krásne. **Len čisté listy. Nič viac a nič menej.**

V mojom aj tvojom živote môže byť mnoho takých listov. Hoci boli pošpinené hriechom, teraz sú vďaka úžasnej Božej milosti a krvi Ježiša Krista všetky listy knihy tvojho života čisté. Všetko je *biele ako sneh* (Izaiáš 1, 18). Keď sa obzriem späť, musím s veľkým zármutkom konštatovať, že som často hrešil a zarmucoval Svätého Ducha; už či úmyselne, alebo neúmyselne, z vlastnej vôle, alebo v slabosti. Nebyť preliatej krvi Ježiša Krista by na mnohých listoch boli čierne škvrny hriechu a sebeckta. Len vďaka úžasnej milosti, ktorou ma Boh zahrnul, môže byť kniha môjho života biela ako sneh. **Čisté listy. Chváľme za ne Boha. Oslavujme Toho, ktorý dokonale zmyl každú škvrnu a každý hriech.**

Musím sa však zamýšľať aj nad druhou stranou veci. Zisťujem, že nič, čo neurobil mojím prostredníctvom Svätý Duch, sa mi vo večnosti nebude počítať. Apoštol Pavel píše, že kresťan, ktorého skutky zhoria, „*sám sa síce zachráni, ale len ako cez oheň*“ (1. Korinským 3, 15). Ak mojím životom nepretekalo pôsobenie Svätého Ducha, okrem odpustených hriechov nemám nič, čo by prešlo do večnosti na Božiu slávu. **Čisté listy. To je síce pekné, no žiaľ, nič viac.**

Niektoré listy života zostanú navždy čisté, na iných budú nezmazateľné obrazy výnimočnej krásy, namaľované prebodnutými rukami lásky Pána Ježiša, ktorého budú večne oslavovať. Pri pohľade na ne uvidím, kedy som bol v Božích rukách užitočným nástrojom na vykonanie Jeho práce. **Čisté listy. Ale chváľme Boha za to, že na nich môže byť aj oveľa viac.**

Premrhané roky

Pán Boh pozýva všetky svoje deti, aby vstúpili do plného a radostného spoločenstva s Ním. Každý deň čaká, že sa pridáme k spoločnej večeri za Jeho stolom s Tým, ktorý nás vykúpil. Aké je však smutné, že mnohí s takouto úžasnou pozvánkou v ruke premrhajú svoje roky a nezanechajú za sebou žiadne duchovné ovocie.

Spomínam si na istého staršieho pána, ktorému radosť zo spasenia zatienila bolesť z premárnených príležitostí a premrhaných rokov života. Stretol som sa s ním v nemocnici krátko po mojom obrátení. Spolu s niekoľkými mladými kresťanmi sme každú druhú sobotu chodili do miestnej nemocnice. Pacientom sme zvestovali evanjelium a s tými, ktorí už nemali nádej, že sa uzdravia, sme sa modlili. Jedného večera som podišiel k posteli spomenutého muža, ktorý sa už nemal dožiť našej ďalšej návštevy.

Bolo vidieť, že sa ho Božie slovo dotklo a so slzami v očiach vyznával: „Viem, že som zachránený a prídem do neba.“ „To je úžasné,“ odpovedal som. No skôr ako som mohol niečo dodať, začal vzlykať. Nie však od radosti a dojatia, ale z vnútornej bolesti. Slabým hlasom zašepkal: „Viete, ja mám už sedemdesiatjeden rokov. A všetky tie roky som premrhal.“

Čo som mu ako mladý kresťan mal odpovedať? Už sa nepamätám ako som ho potešil, no pamätám si, že v ten večer som prišiel domov, kľakol na kolená a modlil sa: „Pane, aj ja budem raz možno spomínať na uplynulé roky života. Môj život s Tebou je ešte predo mnou. Daj, aby som do večnosti nemusel odchádzať so zachránenou dušou, ale s premrhaným životom. Znovu sa Ti oddávam a vkladám svoj život do Tvojich rúk. Prosím Ťa, aby si ho použil podľa svojich večných zámerov.“

Už starozmluvný prorok Abakuk varoval Boží ľud, aby nevykladali energiu na dielo, ktoré duchovne neosoží

a neprináša Bohu slávu. Takéto zlyhanie už mnohým prinieslo trpké precitnutie. Žiaľ, bolo neskoro. Abakuk napísal, že „spravodlivý zo svojej viery bude žiť“ (Abakuk 2, 4). Upozorňoval, že tí, ktorých viera a plná závislosť od Boha nie je podstatou všetkých aktivít v živote, „sa len pre oheň moria“ (Abakuk 2, 13). Tak sa aj stalo. Ľud si svojvoľne, bez závislosti od Boha vybudoval mesto, ktoré sa napokon obrátilo na popol. To platí aj dnes. Čokoľvek robíme bez viery a úplnej závislosti od Pána Ježiša Krista, jedného dňa zhorí v ohni Božej svätosti.

Apoštol Pavel napísal:

„Či na tomto základe (na Ježišovi Kristovi) stavia niekto zlato, striebro, drahokamy, drevo, seno, slamu, každého dielo vyjde najavo; (súdny) deň, ktorý to zjaví na ohni, a sám oheň sprobujie dielo každého, aké je. Ak niekomu zostane dielo čo postavil, dostane odmenu; ak niekomu zhorí, utrpí škodu; sám sa síce zachráni, ale len ako cez oheň“ (1. Korintským 3, 12–15).

Starý muž v nemocnici bol rád, že bude večne žiť s Bohom, ale zároveň bol zarmútený, že bude zachránený len ako „cez oheň“. Oheň, ktorý strávi drevo, seno a slamu života je ten istý, ktorý prečistí zlato, striebro a drahé kamene tých, čo umožnili Svätému Duchu, aby prostredníctvom nich pracoval a budoval svoj chrám z neporušiteľných stavebných materiálov.

Večné svetlo

Večný Boh realizuje svoje zámery prostredníctvom každého kresťana, ktorý zostáva v Kristovi a upevňuje svoju vieru tak, že uplatňuje Božie slovo v každodennom živote. Preto je schopný vstúpiť do každého dňa s radostným očaká-

vaním a uistením, ktoré vyplýva zo Slova: „*Preto budme vďační a prijímajme neotrasiteľné kráľovstvo; a takto slúžme Bohu, aby sme sa Mu páčili: s úctou a bázňou*“ (Židom 17, 29). Účinné a pravidelné osobné stíšenia nás uschopnia kráčať v moci Ducha Svätého, a nie z vlastnej sily.

Jedného dňa sa budú všetci, ktorí sa vydali Bohu ako užitočné nádoby na Jeho službu, radovať a skvieť v Jeho prenikavom svetle. Áno, deň čo deň nás pozýva k bohato prestretému stolu. Pozýva aj nás, aby sme sa radovali zo spoločenstva s Ním. Len tak môžeme byť Jeho nástrojmi svetla a lásky.

Duchovný test

1. Ak budem naďalej žiť tak, ako doteraz, prinesie môj život ovocie, ktoré obstojí pred súdnou stolicou Kristovou?
2. Pristupujem k Bohu ako k večnému svetlu, alebo Ho vnímam len ako svojho dobrodincu na nebi?
3. Mám podobnú potrebu ako Dávid, ktorý vo svojej modlitbe volal: „...obživ ma podľa svojho slova“ (Žalm 119, 25)?

---

*Môj Pane, aj mne chlieb života lám,
jak ľudu pri mori si lámal sám!
Ja hľadáam v Knihe knih Teba i dnes.
Duch môj plá túžbou hore sa k Tebe vzniesť.*

*Môj Pane, aj mne chlieb života lám,
nech Tvoje slovo skladám v srdca chrám.
Obnovuj myseľ ním, daj Teba zrieť,
Ty krok môj po svojej len ceste ved'.*

*Môj Pane, zas mi zjav slov Tvojich taj,
posolstvo Tvoje pre mňa čuť mi daj.
V spojení so sebou držať ma ráč,
podobu svoju viac v dušu vlač.*

Mary Ann Lathbury

Pristúp k stolu

Na piesočnatom pobreží Galilejského jazera stál vzkriesený Boží Syn. Sám, a nepovšimnutý. Pred učeníkmi Ho skrývala ranná hmla, alebo možno mali zahmlený duchovný zrak v dôsledku Jeho krutej smrti na kríži.

Neďaleko pobrežia boli na malej rybárskej lodke zúfalí učenici. Celú noc strávili lovom no „nič nechytili“. Akoby nestačilo toto trápenie, muž na brehu zavolať: „*Deti, či máte niečo zajesť?*“ A vzápätí začuli zreteľný príkaz: „*Spustíte sieť napravo od lode a nájdete*“ (Ján 21, 4-6).

Ako prvý sa prebral Ján. Spoznáva známy hlas a radostne volá: „*To je Pán!*“ S novou nádejou učenici poslúchli Pánovu radu a ich sieť bola okamžite plná rýb. Nadšený Peter skočil do vody a plával k svojmu Pánovi (Ján 21, 11).

Na brehu už horel oheň. Nepripravil a nezapálil ho nik iný ako vzkriesený Pán slávy. Keď sa pri Ňom zhromaždili všetci učenici, požiadal ich, aby Mu podali ryby. O chvíľu bolo pripravené dobré jedlo a hladným, ale radujúcim sa mužom Pán vraví: „*Podďte a jedzte!*“ (Ján 21, 12).

To isté pozvanie sa nesie až k nám. Ráno čo ráno stojí Pán Ježiš na brehu večnosti a pozýva nás k svojmu stolu. On sám pre nás s veľkou láskou pripravil nebeské jedlo. Áno. On, náš Boh, Ježiš Kristus, náš Pán a Spasiteľ, ktorý nám každý deň pozorne a s láskou pripravuje duchovný pokrm. Je to pokrm pre našu vieru – Božie slovo, Biblia.

Chcem ťa pozvať na moje súkromné stretnutie s Pánom, aby si mohol počuť slová, ktoré pri otvorení Božom slove vychádzajú z môjho srdca. Áno, chcem ťa pozvať na moje osobné stíšenie s Pánom. Robím to preto, aby som ťa povzbudil. Nerobím to z vlastného popudu. Navrhol to môj priateľ, ktorému som dal prečítať predošlé kapitoly ešte nedokončenej knihy. Presvedčil ma, že odhalenie osobného stíšenia by bolo vhodným ukončením knihy. Druhým podnetom boli svedectvá ľudí, ktorí prežili mimoriadne Božie požehnanie na stíšeniach.

Týchto stretnutí sa môže zúčastniť ktokoľvek. Nikto sa nikoho na nič nepýta. Otázky sa kladú len Svätému Duchu na modlitbe a nerobia sa žiadne kázne. Každé stretnutie začíname spoločnou modlitbou, v ktorej prosíme Svätého Ducha, aby bol našim učiteľom. Potom si prečítame niektorú časť z Písma. Vrátime sa k prvému veršu textu, a znova ho nahlas prečítame. Skôr než prejdeme na druhý verš, na tridsať sekúnd sa odmlčíme a ticho premýšľame o prečítanom verši. Pomáha nám nájsť to v danom verši odpoveď na niektorú z otázok uvedených na konci kapitoly. Potom sa môže každý z účastníkov podeliť o myšlienky, ktoré mu Svätý Duch vložil do srdca. Nasleduje modlitba niektorého z účastníkov stretnutia.

Tento spôsob kolektívnych stíšení považujem za najplodnejší a najúčinnjší. Čitateľov, ktorí túto knihu používajú ako pomôcku skupinového štúdia chcem požiadať, aby si vyčlenili niekoľko ďalších stretnutí nato, aby si zvykli na tento spôsob.

(Pomocné otázky k zamýšľaniu sa nad Slovom sú zaznamenané v Dodatku.)

S myšlienkou kolektívnych stíšení som sa po prvý raz stretol u britského kazateľa Thomasa B. Reesa v mládežníckom konferenčnom centre, kde som prijal Pána Ježiša. Otázky, ktoré nám vtedy položil, boli podobné tým, ktoré som uviedol v kapitole *Osobné stíšenie*.

Na spoločných stíšeniach sa Pán k zúčastneným mocne prihovára a menil ich životy. Po jednom takomto stretnutí v baptistickom zbore vo Victorii v Kanade pastor povedal: „Toto bolo najpožehnannejšie a najpozoruhodnejšie zhromaždenie, akého som sa počas celej svojej služby zúčastnil.“

Podobne sa vyjadril aj riaditeľ kanadskej biblickej univerzity, ktorý slúžil v kresťanskom aliančnom zbore Arabov v Jeruzaleme: „Ešte nikdy sme v Jeruzaleme neprežili taký duchovný prelom!“

Pán Boh skutočne žehná tomuto spoločnému a zároveň individuálnemu spôsobu sýtenia sa Božím slovom, ktoré je duchovnou potravou našej viery. Mocne sa oslávil na zhromaždeniach každého druhu – v zbore, na biblických konferenciách, na domácich alebo mládežníckych stretnutiach.

Musím sa priznať, že napriek všetkej snahe nedokážem zachytiť slová a vyznania, ktoré vyslovím počas osobného stíšenia. Realita, žiara a hĺbka intimity spoločenstva s Pánom, už či v súkromí alebo na verejnom zhromaždení, sa nedajú opísať.

Aby som mohol zaznamenať aspoň v hrubých rysoch svoje dnešné osobné stíšenie, určil som si niekoľko bodov.

1. Ne zvolil som si žiaden obľúbený alebo známy úsek z Biblie, ale pokračoval som v čítaní druhej epištoly Pavla Korinským.

2. Mojm cieľom nie je výklad jednotlivých veršov.

3. Aby bol výsledok čo najvierohodnejší, budem hovoriť o tých veršoch, ktoré mi dnes Svätý Duch zakorenil do srdca.

4. Zachytím otázky, ktorými som sa pri štúdiu Božieho slova zameral na Boží hlas.

Osobné stíšenie je osobnou a neopakovateľnou skúsenosťou. Uvedomujem si, že okolnosti, za akých žiješ, nie sú

zhodné s mojimi. Aj tie moje budú o šesť mesiacov odlišné od dnešných. Je to úžasné, že Boh vo svojej veľkej láske sa k nám skláňa a prihovára práve tam, kde sa momentálne nachádzame, a nie kde sme boli včera alebo kde budeme v budúcnosti. Ani sa nám neprihovára tam, kde je niekto iný, ale práve tam, kde sme my. Kde som ja osobne. Musíš si to celkom jasne uvedomiť pri čítaní nasledujúcich riadkov. Boh sa **chce** priznávať k tebe osobne, tvojim potrebám a túžbam. Práve preto ťa pozýva k svojmu stolu. Teba osobne. Nikto iný nemôže obsadiť tvoje miesto.

Biblia nie je len **živým** Slovom a formujúcou mocou, ale aj osobným Slovom pre každého z nás. „*Lebo slovo Božie je živé a mocné... a je schopné posudzovať hnutie a zmýšľanie srdca*“ (Židom 4, 12). Môže byť niečo osobnejšie a intímnejšie?

Je 5.00 hod. ráno. Zavrel som dvere na izbe a otvoril Bibliu. Chcem byť sám s Bohom.

Vo chvíli, keď prichádzam do Božej prítomnosti s otvorenou Bibliou a otvoreným srdcom, si uvedomujem problémy a okolnosti, ktoré nemôžem ovplyvniť:

- Mám starosti o svoju manželku. Má stále väčšie bolesti a cíti sa čím ďalej tým horšie.
- Musím sa rozhodnúť, či jej zdravotné problémy budú rozhodujúcim faktorom pri plánovaní našej jesennej misijnej cesty v zahraničí. Už mnohokrát som videl, že počas našich dlhých misijných ciest veľmi trpí. Preto som jej povedal: „Dorothy, viac ťa takýmto skúškam nevystavím.“ No potom Boh našu službu veľmi požehnal a my sme si povedali: „Naozaj to stálo za to.“ Ale čo tentoraz, Pane?
- Dnes na mňa ťažko dolieha situácia v Keni, kde máme veľa veriacich priateľov. Boh sa medzi nimi už mnohokrát oslávil. Situácia v krajine je mimoriadne nestabilná.

Prudko rastie inflácia. Chcel by som pre kresťanov v Keni niečo urobiť.

- Niektorí členovia našej rodiny predčasne zomreli alebo sú vážne chorí. Kvôli našim dlhým a častým misijným cestám a často nepredvídateľnému programu, ale aj kvôli Dorothiným zdravotným problémom nie sme schopní prejavíť im dostatok praktickej lásky a pozornosti.

Modlitba

Otče, chválím Ťa, že si ma dnes ráno zobudil nezvyčajne skoro. Verím, že Tvojím zámerom nebolo prihovoriť sa len k môjmu srdcu, ale aj k srdcu každého čitateľa, ktorý raz bude držať v rukách túto knihu a stane sa svedkom jedného z našich stretnutí. Drahý Pane, vyznávam Ti, že nedokážem nemyslieť na to, že mnohí ľudia raz budú čítať o tomto osobnom stíšení. Pomôž mi sústrediť sa len na Teba. Prosím Ťa najmä o to, aby si posvätil moje srdce, moju myseľ a moje pero čistotou, pravdou a skutočným vnímaním Tvojej prítomnosti.

Znovu Ti vyznávam, že môj život je skrytý s Kristom v Bohu. Ďakujem Ti za to úžasné uistenie. Drahý Pane, chválím Ťa aj za to, že hoci sú tieto riadky písané tu na zemi a sú ovplyvnené mojou nedokonalosťou a slabosťami, viem, že Ty si mojím najvyšším kňazom a predložíš Otcovi moje prosby a chvály dokonalým spôsobom a podľa svojej vôle. S radostným očakávaním si otváram Tvoje Slovo. Preto otvor moje oči, aby som opäť mohol vidieť Tvoje nádherné pravdy.

Milý čitateľ, dnes si otváram druhý list Korinským, a pomaly a nahlas si čítam prvú kapitolu. Každé slovo prečítam dôrazne, no bez dlhších prestávok. (Vyzývam Ťa, aby si to urobil podobne.)

Uvedomujem si Pavlovo príkladné správanie ako služobníka Kristovho. Teraz je mi zrejmé, že čas, ktorý dnes strávim s Pánom, bude vlastne odpoveďou na otázku:

Je v tomto texte príklad hodný nasledovania?

Už počas čítania na mňa pôsobil Svätý Duch a zdôrazňoval Pavlov príklad. Chcem byť lepším služobníkom svojho Pána. A tak skôr ako začnem postupne preberať každý verš, stíšim sa na modlitbe a vyznám Pánovi svoju túžbu.

Modlitba

Pane Ježišu, túžim po tom, aby som sa aj ja mohol jedného dňa pozrieť na svoj život a službu vykonanú pre Teba s podobným uspokojením, aké som vycítil z Pavlovho svedectva v tejto kapitole. Ty si vylial na mňa svoje požehnanie tisícokrakými spôsobmi a ja musím smutne vyznať, že to bola až príliš často jednosmerná ulička – len od Teba ku mne. Moje srdce sa ľahko unaví úpenlivým volaním po hlbšom spoločenstve s Tebou, no keď mi umožníš zúčastniť sa Tvojich utrpení, zbabelo cúvnem. Prosím Ťa, zatieni ma svojou prítomnosťou a mocou, aby som prežil Tvoj dotyk a zmenu svojich postojov. Ty sám vieš najlepšie, ako túžim po víťazstve nad každým sebeckým prejavom a zvykom v mojom živote. Prosím o Tvoje mocné pôsobenie. V Tvojom drahom mene Ježiš. Amen.

Teraz sa vrátim k prečítanej kapitole a znovu si ju budem čítať verš za veršom, myšlienku za myšlienkou. Počas toho budem na modlitbe čakať na Svätého Ducha, aby mi neušiel žiadnen Boží odkaz a žiadna odpoveď na moje prosby. Takto začína moja obojsmerná komunikácia s Bohom. Uvedomujem si, že nesmiem rýchlo prebehnúť ani taký verš, ktorý

už dlho a dôverne poznám. Práve ním sa mi môže Boh prihovoriť novým a mimoriadnym spôsobom.

Je v tomto texte nejaká nová myšlienka o Bohu Otcovi?

Čítanie

Verš 3: „...*Otec milosrdenstva a Boh každého potešenia...*“

Dnes som si všimol, že tento výrok je vlastne o Božom otcovstve, ktoré je spomenuté aj v druhom verši. Keď som sa potom pozrel na textovú odvolávku v Biblii, zistil som, že by mohol byť vyjadrený aj takto: „*Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista.*“ Zamysli sa nad tým: Boh a Otec Pána Ježiša Krista je mojím Otcom *milosrdenstva a potešenia*. Aby ma potešil, otcovsky ma zahrnul svojou milosťou a pokojom.

Modlitba

Otče, skláňam sa pred Tebou s vďakou a chválou. Ďakujem Ti za Tvoju milosť. Vložil si mi do srdca práve to, čo je Tvojím večným vlastníctvom – pokoj. Prostredníctvom Tvojej milosti pokoj, vyrovnanosť a harmónia, ktoré sú súčasťou Tvojej majestátnej osoby, patria teraz už aj mne. Haleluja! Prosim, aby si mi prostredníctvom Svätého Ducha dal pokoj a utíšenie keď sa znovu ocitnem v búrke. Kláním sa pred Tvojou svätosťou a prosím, aby si naplnil môj život svojou tichosťou a mojím pokojom.

Čítanie

Verš 4: „...*ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme potešením, ktorým nás potešuje Boh, mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení.*“

Keď sa zamýšľam nad Pavlovým svedectvom, registrujem aj ďalšie slová a pravdy, ktoré tento Boží služobník prijal od svojho nebeského Otca. Slová o súžení, problémoch, utrpení a rozsudku smrti sú súčasťou kontextu. Svätý Duch ma upozorňuje na to, že tieto Pavlove skúsenosti sú ďaleko od všeobecne rozšírenej predstavy o potešení. Pri ďalšom pozornom čítaní zisťujem, že podľa Pavla všetky ťažkosti Boh dopúšťa preto „aby sme nedúfali sami v seba, ale v Boha, ktorý kriesi mŕtvych“ (v. 9). Pochopil som, že Boh nedáva svoje potešenie len preto, aby sme sa cítili dobre, ale aby sme potešovali iných.

Modlitba

Pane, Ty vieš, ako často som chcel niekoho potešiť a zraneným priniesť Tvoju útechu. Tak často som chcel potešiť svoju drahú Dorothy keď mala tie silné bolesti.

Tak veľa lásky a sebaobetovania prijímam práve z jej rúk, no zriedkavo ju povzбудím. Dám sa obsluhovať, ale neslúžim. Odpusť mi, prosím, moje sebecké správanie a naplň ma novou túžbou dávať, a nielen prijímať.

Pane, viem, že milióny ľudí žijú v ťažkom trápení a bolestiach. Zomierajú o hlade, v chorobe a v zúfalstve. Chcem Ťa prosiť, aby si ma použil pri nesení bremien tých, ktorým chceš priniesť svoje potešenie. Prosím, aby sa Tvoja milosť a pokoj v mojom srdci tak rozmnožili, aby som bol v Tvojich rukách použiteľný, a aby všetci, ktorí žijú vďaka mňa videli Tvoju prítomnosť vo mne.

Pane Ježišu uvedomujem si, že Tvoje potešenie je v každej skúške života; aj v tej najťažšej. Viem, že každú skúšku dopúšťaš z lásky, aby som nedúfal v seba viac ako v Teba, ale plne Ti dôveroval.

V tomto momente sa pre mňa Božie slovo stáva prenikavým a mocným. Uvedomujem si, že aj k Pavlovi sa

Boh sklonil podobne. Aby ho chránil pred sebavedomím a pýchou, pripomína mu ťažkosti, ktoré musel s Jeho pomocou prekonávať počas celej misijnej služby. Ak sa úplne od dávam Pánovi protivienstvá a ťažkosti si dokážu poradiť aj s mojou pýchou. Prečo by som sa potom mal sťažovať, ak sa Boh vo svojej láske rozhodne odpovedať na moju prosbu presne rovnako?

Modlitba

Pane, chcem Ti poďakovať za lásku, s ktorou sa ku mne skláňaš. Hoci je ťažké zaznamenať túto modlitbu, chválím Ťa, že Ti všetko môžem slobodne vyznávať. Ďakujem Ti za povzbudenie, že i Pavel odhalil pred tými, ktorých miloval svoje trápenia a skúšky. Ďakujem Ti, že nepísal len o príjemných veciach v živote, a že to nemusím robiť ani ja. Ďakujem Ti, že nič nemusím tajiť. Chválím Ťa z hĺbky svojho srdca za každú osamelú chvíľu počas misijných ciest a služby. Ďakujem za každú bolesť, ktorú som musel prežiť, za každé nepochopenie za každý omyl v živote, za situácie, ktoré som nezvládol, lebo som veril sebe a spoliehal sa sám na seba. Spolu s Pavlom Ti Pane Ježišu vyznávam, že odteraz sa chcem úplne a vo všetkom spoliehať len na Teba.

Pane, včera som si čítal, že *naša dostatočnosť je z Boha*. Dnes ráno Ti chcem znova vyznať, že len Ty si moja dostatočnosť. Si pre mňa všetko, čo kedy budem potrebovať. Drahý Pane, chválím Ťa slovami Písma, že **Ty** si ma **vyslobodil, vyslobodzuješ** a aj v budúcnosti **vyslobodíš**; najmä odo mňa samého. Ďakujem Ti, Pane Ježišu, za tú veľkú spásu.

Chcem Ťa, Pane, požiadať, aby si si ma dnes prakticky použil pri šírení svojej lásky. Daj, aby som priniesol Tvoju útechu a pomoc ľuďom, ktorí ju potrebujú. Ďakujem Ti, že ma Tvoj Svätý Duch posilnil svojím potešením.

Čítanie

Verš 11: „...aj vy pomáhate modlitbou za nás...“

Zamýšľam sa nad tým, ako by asi vyzerala Pavlova služba, keby sa za neho na modlitbách neboli prihovárali mnohí ľudia. Kde by som bol dnes ja, nebyť priateľov, ktorí nám pomáhajú svojimi modlitbami, a takto nás posilňujú.

Modlitba

Otče, nemôžem úplne pochopiť Tvoju lásku ku mne, ktorej dôkazom je i to, že do srdc mnohých svojich detí si dal túžbu každodenne sa modliť za mňa a moju manželku. Ako Ti môžem vyjadriť svoju vďaku za takú obdivuhodnú a neodplateľnú lásku?

Teraz predkladám Pánovi niektorých modlitebníkov a podporovateľov. Snažím sa za nich modliť vo svetle právd, ktoré mi Duch Svätý vkladá do srdca pri čítaní dnešného textu. Prosím Boha, aby ich povzbudil, potešil a dal im potrebnú silu. (Dodatok C a Modlitebný kalendár na konci knihy môžete použiť ako pomôcku.)

Čítanie

Verše 15, 17–19: „V tejto dôvere chcel som už skôr prísť k vám... či som konal azda ľahkomyselne?... naša reč k vám nie je aj áno aj nie“

Zamýšľam sa nielen nad obsahom týchto veršov, ale aj nad poradím. Dôvodom druhej Pavlovej cesty do Korintu bolo priniesť veriacim povzbudenie a útechu. Chcel byť užitočný

pre svätých, ktorých miloval. Nemal v úmysle prísť medzi nich, aby niečo **získal**, ale naopak, aby im niečo **odovzdal**. Svoje cesty neplánoval ľahkovážne, ale veľmi dôsledne. Všimol som si, že nespomína zdroj finančnej podpory svojich cestovných nákladov. Je evidentné, že jeho služba a poslušnosť Pánovi neboli podmienené. Ani osobné záujmy a túžby tu nehrali žiadnu rolu.

Modlitba

Drahý Pane, odhaľ každý môj nesprávny motív, ktorý by mohol uhasiť hlas Svätého Ducha, a tak prekaziť poznanie Tvojej vôle o našej službe počas blížiacej sa jesene. Pane, zdá sa mi, že kresťania v Korinte nechápali Pavlove pohnútky, ani dôvod zmeny jeho cestovných plánov. No on sa rozhodoval len v súlade s Tvojou vôľou, a na základe vedenia Tvojím Duchom. Ďakujem Ti, Pane, že napriek tomu, že Pavel povedal áno, a potom zmenil svoj plán, to, čo hovoril nikdy nebolo „aj áno, aj nie“. Pretože v Kristovi je **áno** vždy večné a nemenné. V Tvojom srdci, Pane, nie sú žiadne zmeny. Božie Slovo, ktoré Pavel hlásal, si potvrdil ako večne platné. Ďakujem Ti, Pane, že si mojou pevnou skalou keď sa menia okolnosti a niekedy sa musia zmeniť aj plány. Pane, daj mi poznať svoje plány s mojím životom. Ochráň ma pred rozhodnutiami, ktoré by boli motivované ťižiadosťou, zemskými výhodami a pýchou. Prosím Ťa, pomôž mi každý deň kráčať v dôvernom a živom vzťahu s Tebou.

Je v tomto texte zaslúbenie, ktoré by som si mal privlastniť?

Čítanie

Verš 20: „*ved' kol'kokoľvek je zaslúbení Božích, v Ňom sú všetky áno; preto v Ňom je aj amen na slávu Bohu skrze nás.*“

Modlitba

Pane, **prostredníctvom** nás? Božie zaslúbenia v **Kristovi**? **Všetky Božie zaslúbenia v Kristovi**, Pane? Áno. Ďakujem Ti za to. Dnes ráno Ti chcem na to všetko povedať svoje „áno a amen“. Ó, Bože, nedokážem pochopiť čo **všetko** si mi naveky dal v **Kristovi**. Drahý Pane, neviem si ani len predstaviť, aký prázdny by bol môj život bez Teba. Pane Ježišu, vyznávam, že Ty si všetko, čo potrebujem, aby som mohol čeliť požiadavkám dnešného dňa s jeho skúškami, okolnosťami a rozhodnutiami.

Zaplavil ma Boží pokoj. Teraz strávim určitý čas uctievaním a chválením svojho Pána. Nepoznám konkrétne odpovede na moje prosby, ale to nie je dôležité, pretože moje srdce je už naplnené Božím pokojom. So svojím Pánom som strávil vzácny čas. Chvála Mu. Teraz môžem vkročiť do nového dňa nasýtený duchovným pokrmom, Božím slovom, ku ktorému sa uprostred povinností a skúšok môžu v mysli vracieť.

Neustále si pripomínajme, že najdôležitejšou povinnosťou, ktorú si musíme každé ráno splniť, je postarať sa o svoje duchovné zdravie a „utíšiť svoje vnútro pred Bohom“.

Je to úžasné, že Pán Ježiš ňa každé ráno s láskou pozyva k svojmu stolu. Volá teba osobne, volá ňa tvojím menom, a očakáva, že prídeš.

**To je pravda večná, stála:
Ty dáš volajúcim spásu.
K hľadajúcim láska stála
plynie z Tvojho Slova, hlasu.**

**Nám si živým chlebom z neba,
túžime sa Tebou hostiť.
Živej vody keď nám treba,
v Tebe máme do plnosti.**

Bernard of Clairvaux

Osobné stíšenie

Nasledujúce otázky ti majú pomôcť pri zamýšľaní sa nad Božím slovom:

Je v prečítanom verši spomenutý hriech, ktorému sa mám vyhnúť?

Varovanie pred nejakým nebezpečenstvom?

Príkaz, ktorý mám poslúchnuť?

Vzor hodný nasledovania?

Zlý príklad, ktorý ma varuje?

Myšlienka o Bohu Otcovi?

Myšlienka o Bohu Synovi?

Myšlienka o Bohu Duchu Svätom?

Pohľad do Satanovho vnútra?

Pohľad na Satanove zámery?

Pohľad na Satanove triky?

„Buďte však činiteľmi slova, a nie len poslucháčmi, ktorí oklamávajú sami seba.

Ale kto sa zahľadel do dokonalého zákona slobody a vytrval nie ako zábudlivý poslucháč, ale ako činiteľ skutku, ten bude blahoslavený vo svojom konaní“ (Jakub 1, 22 a25).

Štúdium Biblie

Nasledujúce otázky o texte ti môžu pomôcť k užitočnejšiemu štúdiu Biblie.

- O kom text hovorí?
- Komu je určený?
- Aké slová pisateľ použil?
- Kedy bol text napísaný?
- V akej dobe?
- Kde?
- S akým zámerom?
- V akej situácii?
- Ako zapadá do kontextu?

„Usiluj sa postaviť pred Boha ako osvedčený, ako pracovník, ktorý sa nepotrebuje hanbiť a správne podáva slovo pravdy“ (2. Timoteovi 2, 15).

Poznámka: Každodenné štúdium Biblie nie je absolútne nutné. Ale pravidelné osobné stíšenie je pre tvoj duchovný rast nevyhnutné.

Modlitebný kalendár

- Pondelok **Misionári.**
Za ich službu, rodiny a potreby.
- Utorok **Vďakyvdanie.**
Uctievam a chválím Pána za to, aký je,
za to, čo robí a za všetko, čo dáva.
- Streda **Kresťanskí pracovníci.**
Pastori, evanjelisti, učitelia Písma
a kresťanskí redaktori.
- Štvrtok **Povinnosti.**
Domáce povinnosti, služba v zbere,
finančné potreby, atď.
- Piatok **Za našich blízkych, za deti a vnukov.**
Za tých, ktorí sú nám blízki v Kristovi,
ale aj za ostatných príbuzných a členov rodiny.
- Sobota **Hriešnici.**
Modlíme sa za službu knihy Hľadnie Boha
po celom svete, ako aj za ľudí,
ktorých sme spoznali a svedčili sme im.
- Nedeľa **Svätí.**
Za ľudí, ktorí v poslednom čase prijali Spasiteľa,
za modlitebných partnerov a spolupracovníkov
v šírení evanjelia, ktorí obohatili naše životy;
za prenasledovanú Cirkev, o ktorej sa snažíme
získavať nové informácie;
za prebudenie v Cirkvi.

**Ak sa potrebujete oboznámiť
s Božou cestou spasenia,
prečítajte si knihu**

Hľadanie Boha

Je to pomôcka pri osobnej evanjelizácii

CROSS CURRENTS INTERNATIONAL MINISTRIES

WWW.CCIM-MEDIA.COMS

MÔŽETE SI JU OBJEDNAŤ NA ADRESE:

Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista
841 04 Bratislava, Púpavova 4